

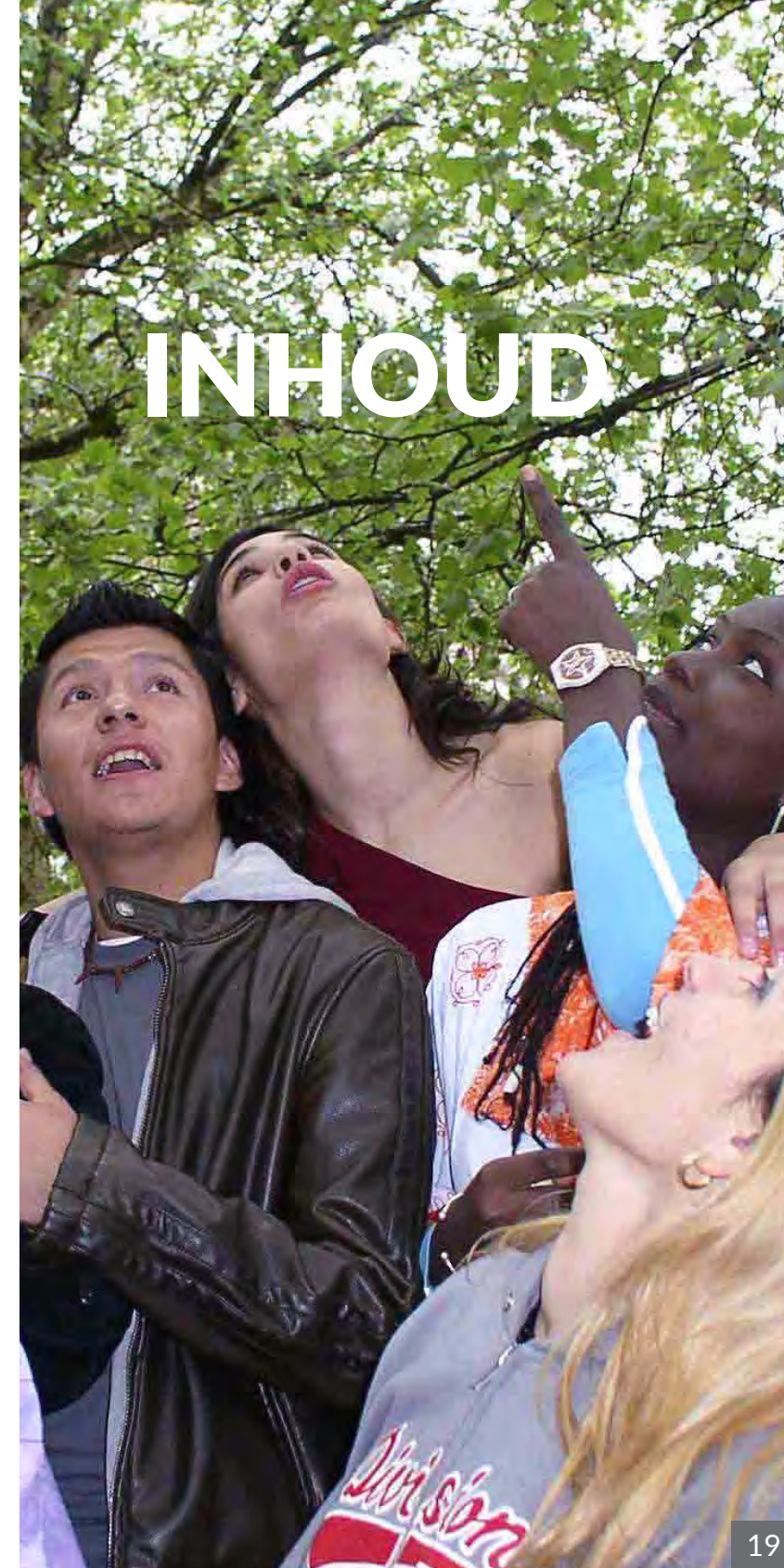
Protestants Sociaal Centrum
Antwerpen v.z.w.

2019

JAARVERSLAG

INHOUD

4	Woord van de voorzitter
6	Open Huis verenigt!
7	Interview met Timor
10	De Woonterp
12	Woonterp: stand van zaken

17	Minke Zuidema Fonds
18	ACM - Jongerenwerking
24	ACM - Vrouwenwerking
29	Kip&Ei - PSC in Burkina Faso
32	De Commissie Stadspredikant

33	2019 Stadspredikantschap
36	Afscheid Tetty Rooze
39	40 jaren PSC
44	Stage: Leonie van Staveren
45	Netwerkpartners

PSC en duurzaam ondernemen:
ook belangrijk voor de kinderen in Burkina Faso

SCHARNIERJAAR 2019

woordje van de voorzitter

“ Als kleine organisatie maakte het PSC in 2019 het verschil voor vele families.

**Protestants Sociaal Centrum
Antwerpen v.z.w.**

Het afgelopen jaar is een scharnierjaar geweest voor het PSC.

De reorganisatie van de vluchtelingenwerking met daarbij vooral een oog op kortere wachtlijsten en de nakende verhuis en integratie van de vrouwenwerking van de Kwekerijstraat naar de Paleisstraat hebben ook een effect op onze samenwerking met de herontwikkende organisaties.

Presentie wordt daarin nog steeds hoog in het vaandel geschreven, de praktische invulling op de werkvloer en de plaats die de stadspredikant daarin kan hebben moeten nog worden uitgekristalliseerd. Ondertussen werd een zeer vruchtbare samenwerking met Filet Divers en haar vluchtelingenwerking en de daaraan verbonden sociale kruidenier en tweedehandswinkel opgezet. (Dit is een initiatief van de Bond Zonder Naam). Petra is daar nu een gewaardeerde presentiespecialist en heeft haar draai daar gevonden. Onze stadspredikant vindt hoe langer hoe meer haar weg in

onze bruisende multiculturele stad.

De Woonterp, waarin Petra de coördinerende rol met de vele vrijwilligers op zich neemt, kon ook in 2019 een 6-tal gezinnen in een precare huisvestingstoestand aan een appartement helpen. Door een akkoord met de sociale woonmaatschappij kunnen we dit project nog anderhalf jaar verderzetten op deze locatie.

Het Open Huis was weer goed voor vele lokale activiteiten met haar kwetsbare doelgroep. Het project Telefoonbezoekje werd door het Antwerps stadsbestuur als een voorbeeld van zorg aan eenzamen gezien en prijkte als levensgrote sticker meerdere maanden op een paar trams die de Stad doorkruisten.

Het afgelopen jaar ging, in navolging van de stelling die wij in het Lutherjaar hadden geponeerd om armoede en uitsluiting en daaruit volgend mogelijke migratie in landen van oorsprong aan te pakken, het Kip & Ei project van start.

In oktober werden de broedinstallaties geleverd in Bobo Dioulasso, Burkina Faso, en ter plaatse in elkaar gezet.

Met een maandelijkse capaciteit van nu 30.000 kwaliteitsvolle kuikens kunnen we de vraag niet bijhouden. Nu zijn er direct een 9-tal mensen in het project tewerkgesteld. Zij krijgen hiervan een inkomen dat hun in staat stelt om hun familie te onderhouden en de kinderen naar school te sturen. Indirect zijn er eind 2019 45 kleine boeren die een duurzaam inkomen verkrijgen uit het project. We mogen nu al het project als een absoluut succes beschouwen. Het komend jaar wordt er uitgekeken hoe en met welke middelen we dit project minstens 3 maal groter kunnen laten worden en hoe we een lokale kleine vergeten gemeenschap, nu zonder enige vorm van duurzaam inkomen, aan een inkomen uit kippenteelt kunnen helpen. Het wonderlijke aan de nu opgezette projecten is dat de lokale betrokkenen volledig zelf kunnen zorgen voor de uitbouw en onderhoud en beheer van de installaties. Het PSC als sociale onderneming is een feit.

Als kleine organisatie maakte het PSC in 2019 het verschil voor vele families, bij elkaar een 60-tal. In België betekent PSC Woonterp het verschil tussen op straat slapen zonder zicht op een toekomst en het hebben van tijdelijk onderdak met een uitkering of werk verbonden aan ondersteuning in de zoektocht naar woonst in België. In Burkina Faso bezorgt PSC Kip&Ei een duurzaam inkomen uit werk en kippenteelt.

Fier om voorzitter van zulk een organisatie te mogen zijn.

**Koen Kinsbergen, voorzitter
PSC Antwerpen**

PSC OPEN HUIS^{VZW} VERENIGT!

Elke dag wanneer ik bij het PSC Open Huis aankom zie ik ons logo en baseline weer op de gevel prijken: 'PSC Open Huis ...Verenigt!'

PSC Open Huis maakt deel uit van het netwerk Samen Tegen Armoede – Antwerps Netwerk (STA-AN)

Steeds meer besef ik dat dit één van de grote waarden van onze werking is. Wij verenigen mensen ...

In onze dagelijkse basiswerk brengen wij mensen samen. Zij raakten door allerlei omstandigheden vaak hun sociaal netwerk kwijt en vinden nu bij ons een plek om anderen te ontmoeten. Wij brengen mensen samen.... Neen, ik zeg het fout: Het is meer dan dat. Wij verenigen mensen tot een nieuwe vriendengroep. Voor sommigen zelfs tot een tweede familie. En ook in ons projectwerk verenigen wij mensen. In ons project rond alternatieve woonvormen voor senioren met een beperkt inkomen brengen we onze bezoekers samen met medewerkers van de woningmaatschappij 'De Ideale Woning' om concreet een cohousing project te realiseren.

In 2019 organiseerden we twee projecten om mensen uit de buurt met elkaar in contact te brengen. 'Tot ziens in 2060' was een groot zoekspel waarbij deelnemers op basis van een foto die ze kregen toegestuurd op zoek moesten gaan naar hun 'match'. We hadden de deelnemers zo aan elkaar gekoppeld dat

het telkens een nieuwe ervaring voor de betrokkenen moest zijn. Mensen met een verschillende achtergrond werden zo aan elkaar gelinkt. Wanneer ze elkaar gevonden hadden konden ze samen naar de Roma of samen een hapje gaan eten.

In het project 'Antwerpen Noord vertelt' trokken we erop uit om verhalen van bewoners uit onze wijk op te nemen: verhalen over vroeger en nu, over armoede, over het dagelijkse kleine geluk en verdriet. In oktober reden we vervolgens telkens met een groep deelnemers in een toeristentreinje rond in de wijk. Bij bepaalde haltes kregen de deelnemers de betreffende verhalen te horen. Dat zorgde ervoor dat er weer nieuwe mensen hun verhaal begonnen te vertellen. En zo brachten we burens en wijkbewoners die elkaar niet kenden toch weer een stukje dichterbij elkaar.

PSC Open Huis verenigt! Op ontelbare manieren, al meer dan 40 jaar. En nog steeds, dankzij de hulp, de steun en het gebed van jullie, onze achterban. We kunnen jullie daar niet genoeg voor bedanken.

Eric Joris,
coördinator Open Huis

TIMOR

Interview door Petra Schipper

2019 is het laatste hele jaar dat Timor Nonneman bij PSC Open Huis werkte, na 14 jaar van verbondenheid met het PSC.

Per 15 maart 2020 neemt hij een andere uitdaging aan in Buurtcentrum Elegast aan de Dam. Dat betekent dat we hem zeker nog zullen meemaken, maar toch ook wel dat we afscheid van hem moesten nemen. Een goed moment om terug te blikken, niet alleen over 2019, maar over een heel hoofdstuk "Timor".

Timors mededeling dat hij ons ging verlaten sloeg namelijk in als een bom. Het lijkt geen twijfel dat we allemaal aan hem gehecht zijn. Gelukkig kunnen we al vertellen dat zijn opvolger Bart Van Eeckhoven ook

al snel een plek veroverd in de harten en zijn bekwaamheid heeft laten blijken als nieuwe projectmedewerker en vraagbaak. Voor onze terugblik op Timors tijd bij ons laten we eerst mensen uit Open Huis aan het woord.

Simonne (al 14 jaar in het PSC) :
"Hij hielp ons altijd, je kon met alles bij hem terecht. Timor maakte het gezellig in Open Huis, hij zorgde voor een groepsgevoel, voor gezellig eten, hij stelde u op uw gemak. In Open Huis kwam je thuis. We zullen hem hard missen: we kennen hem al zo

lang, net zoals we Ina (Koeman) en Jan (van Dijk, vorige coördinator) ook niet vergeten. Timor gaf ons een gevoel van vriendschap en vertrouwen."

Raymonda: "Je kon met alles bij Timor terecht: vragen over voorzieningen, over de gsm. Juiste informatie is belangrijk, maar tegenwoordig moet je die met de computer zoeken en dat kunnen wij niet."

Carmen: "Ik kijk heel goed op de tijd met Timor terug, ik heb vooral goede herinneringen aan Timor. Vroeger trokken we vaak samen naar Brussel om voor ons op te komen;

Rechts: Timor Nonneman

“Uniek op deze plek is de combinatie van met mensen werken en beleidsmatig een verschil proberen maken. Het beleid betrekken op de praktijk en andersom. Dat ga ik het hardste missen.

daar denk ik graag aan terug. Timor hielp ook altijd. Bijvoorbeeld toen ik mijn voet gestoten had of toen ik problemen had in mijn familie, dan was Timor degene die mij hielp en dat was nodig, want zelf wist ik niet hoe alles ineensak. Nu weet ik veel meer, maar nog lang niet alles. Dan is het goed om hulp te krijgen.”

Jos: “De eerste persoon die mij opving in het PSC, toen nog aan de overkant (Lange Stuivenbergstraat 54) was Timor. Hij vroeg of ik naar de Open-Huis-vergaderingen wilde komen. Hij heeft mij geweldig vriendelijk te woord gestaan. De eerste jaren heb ik elke vergadering gevolgd. Als ik niet in Open Huis was binnengestapt, weet ik niet waar ik nu zou staan. Vroeger sprak ik zelfs niet met mijn burens.

Dankzij Timor en Open Huis ben ik opengebloeid; het is hier mijn tweede thuis. Ik ga met Timor mee naar Elegast en ga er ook vrijwilligerswerk doen (huiswerkbegeleiding), maar ik laat Open Huis niet in de steek; hier zie ik mijn lotgenoten. Mijn vertrouwenspersoon hier is de stadspredikant, eerst Ina, nu Petra, daar kan ik alles aan

vertellen, en Jan vergeet ik ook niet. Maar Timor betekent veel voor mij.”

En dan nu Timor zelf. We zoeken een rustig gesprekskamertje op, helemaal bovenin het PSC-gebouw (ACM), en nemen er de tijd voor. Er is veel om op terug te kijken.

Timor, hoe ben je bij het PSC geraakt?

Ik studeerde sociaal-cultureel werk in Gent, maar ontdekte dat ik in Antwerpen ook stage kon doen, wat voor mij als Antwerpenaar veel praktischer was. Het PSC was toen vooral Vluchtelingenwerk en net dat sprak mij aan: mensen die moeten vluchten, wat komen ze zoal tegen? Eind december 2005 stapte ik hier voor het eerst binnen voor een kennismakingsgesprek met Lut. Tetty was toen coördinator van het vluchtelingenwerk; verder werkten er toen allemaal andere mensen dan nu, buiten Filip. Tetty kwam bij dat gesprek ook even binnen; ik weet nog mijn eerste indruk van haar: een dame met aanzien; ze staat er. In dat gesprek werd ik gerustgesteld dat ik niet protestants moest zijn of doen om er stage te mogen

doen. Protestants betekende vooral de uitgangshouding van protesterend opkomen voor mensen die het moeilijk hebben. Daar kon ik me in vinden. Ik deed twee jaar na elkaar hier mijn stages: eerst twee maanden in 2006, dan vier maanden in 2007. Ik voelde me hier snel thuis. Mijn taak was het mee ondersteunen van vrijwilligers; zo heb ik ook kunstprojecten van vluchtelingen gelanceerd. Een mooie herinnering was “Illegal Beauty”: een modeshow om nu 's het mooie te laten zien in plaats van het negatieve van “illegaliteit”.

Dat was je stage. Hoe ben je hier dan beginnen werken en hoe was dat voor jou?

Er waren, hier in dit pand, twee werkingen aanwezig: de vluchtelingenwerking en Open Huis voor Belgen in armoede. Open Huis werd een aparte vzw om een “Vereniging waar armen het woord nemen” te kunnen worden. Later is Open Huis ook verhuisd naar waar we nu zitten en dat was heel goed: we hadden onze eigen plek en konden altijd toegankelijk zijn. Tijdens mijn stage had ik ook al gemerkt dat

deze werkingen echt wel hun eigen aard en plek zochten en nodig hadden. Toen ik afstudeerde kwam er net een vacature vrij in Open Huis. Ik was heel blij dat ik werd aangenomen. Rudi was toen coördinator, Filip basiswerker en ik werd projectmedewerker; die deeltaken zijn toen wel duidelijker verdeeld, hoewel Rudi zich ook wel bezig hield met projectwerk.

Ik heb in mijn tijd in Open Huis drie coördinatoren meegemaakt: Rudi, Jan en Eric.

Rudi heeft enorm veel gedaan: de organisatie echt op de kaart gezet, impact uitgeoefend op het beleid, vernieuwende thema's aangesneden, zoals rond armoede en gezondheid. Ik heb veel goede herinneringen aan zijn ideeën en zijn drive. Hij had echt wel visie.

Na Rudi kwam Jan van Dijk. Jan werkte laagdrempeliger als coördinator. Jan had vooral kwaliteiten op gebied van teammanagement. Hij deed geen “functioneringsgesprek” met je, maar ging soms een eindje met je wandelen om te horen hoe het met je ging. Jan zorgde ook dat alles in orde was om je werk te kunnen doen, dat was heel fijn. En hij leerde je om nee te zeggen, ook heel belangrijk in dit werk. Vanaf de tijd van Jan heb ik de projectwerking alleen getrokken.

Toen Jan ziek werd, wat we allemaal heel erg vonden, sprong Nele van Centrum Kauwenberg in voor een stukje beleid; zij was voor mij weer even een maatje in projectwerk.

Eric is vervolgens aangenomen als halftijdse coördinator, maar met de Woonterp erbij werkt hij nu 4/5. Eric

heeft aandacht voor buurtversterking en is daarin erg inventief. Ik denk aan de Culinaire Tour en aan Antwerpen-Noord Vertelt: erg sterke projecten.

Jouw taak was dus projectwerking rond armoedebestrijding – is dat een beetje gelukt?

We hebben rond interessante thema's gewerkt en zijn daarin vernieuwend bezig geweest. Niet alleen maar de typische thema's over externe factoren, zoals betere voorzieningen, tegemoetkomingen en over rechten, maar ook wat mensen zelf moeten weten om te kunnen kiezen om meer regie in handen te krijgen. Gezondheid is iets wat mensen in armoede bijzonder raakt. Voeding is iets waar je zelf enige invloed op hebt, maar je moet gewoon weten wat gezond en ongezond is en waarom, en hoe je op een betaalbare manier gezonder kunt leven. Ook medische zorg moet toegankelijker zijn, daar hebben we veel op gehamerd: tandzorg, begeleiding rond diabetes, rond stoppen met roken. Met een beperkt budget kun je niet alles veranderen, maar op z'n minst beter op de hoogte zijn en bepaalde keuzes maken.

Ik voel veel voldoening over onze projecten van de voorbije jaren. Wel merkte ik de afgelopen tijd dat het goed zou zijn als iemand anders met frisse ideeën op de hamer van armoedebestrijding zou komen kloppen en dat het tijd voor mij werd om verder te trekken.

Hoe heb jij de protestantse visie ervaren in je werk?

Protestantisme heeft sterk in zich om participatief en van onderaf te

werk te gaan in het opkomen voor mensen. Ik vind dat heel positief. Dat is ook gebeven. Dat is hoe we werken en dat bepaalt ook hoe we met de mensen omgaan.

Uniek op deze plek is de combinatie van met mensen werken en beleidsmatig een verschil proberen maken. Het beleid betrekken op de praktijk en andersom. Dat ga ik het hardste missen. Je bouwt daarmee ook een band op met de mensen: ze zijn geen cliënten, ook geen vrienden, maar ik wil wel dat ze mijn gezin kennen, ik sta niet boven hen. Betrokken zijn op elkaar is iets moois. Ik merkte dat vooral toen mijn vriendin Sara en ik kindjes kregen.

Superbelangrijk in Open Huis vind ik de gastvrijheid: een warm onthaal, mensen hartelijk begroeten en bij de naam noemen, naar hen luisteren en vooral ook de aandacht eerlijk verdelen en daarin ook helder durven zijn. Mensen in armoede dragen vaak vooral hun eigen verhaal met zich mee, met allerlei frustraties, en soms botst dat, onderling of met ons als medewerkers. Niet meegaan in de irritaties, over niemand kwaad denken of spreken, daar heb ik altijd op gelet. Iedereen is even belangrijk en waardevol.

Timor, het is mij duidelijk en ik begrijp helemaal dat mensen je met lede ogen zien vertrekken, juist om alles wat je hier vertelt. Fijn dat je al deze mooie inzets en visie meeneemt naar onze “burens” op de Dam. Dank je wel voor dit gesprek.

DE WOONTERP

Dit project biedt transitwoningen aan vluchtelingen met wettig verblijfsstatuut, als tussenstop naar een meer permanente plek. Deze tussenstop geeft hun ademruimte om regie over hun leven in handen te nemen. Tijdens deze maanden raken de bewoners vertrouwd met alle vereisten om in onze samenleving correcte huurders te worden.

Uiteraard draait de Woonterp in de eerste plaats om mensen :

het gaat om het welzijn van de bewoners, over de inzet van de vrijwilligers, over het geloof van de hele PSC beweging dat we hemel en aarde moeten verzetten om hoopvolle perspectieven te geven aan mensen die hun weg moeten zoeken in onze complexe maatschappij.

Maar om het welzijn van de bewoners te garanderen doen we als PSC uiteraard ook ons uiterste best om de woonbaarheid van het gebouw aan de Jacob Smitsstraat en het appartement aan de Berchemlei zo goed mogelijk te houden. Soms vormt dit een hele uitdaging: hoewel de basisstructuur van het gebouw degelijk duiken er te pas en

te onpas toch gebreken op. En die moet je vaak zo snel mogelijk oplossen omdat anders de consequenties groot kunnen zijn. Sommige dingen spreken voor zich: je moet zorgen dat de gasverwarmingen goed onderhouden of vernieuwd worden om explosiegevaar te vermijden. Maar is het bijvoorbeeld rampzalig wanneer er een deurbel niet werkt? Toch wel, want soms krijgen bewoners bijvoorbeeld controle of ze wel degelijk wonen op het adres of komt er een begeleider van het OCMW langs. Wanneer de bewoners dan de deurbel niet (kunnen) horen, kan dit administratieve gevolgen hebben.

Lekkende kranen verhogen de waterfactuur, slecht werkende elektrische apparaten of boilers

zorgen voor een exuberante elektriciteitsrekening, elektronische toestellen worden meestal tweedehands gekocht maar op die manier worden ook kakkerlakken binnengesmokkeld in de appartementen. Soms lijken dingen vanzelfsprekend maar ze zijn het niet altijd voor een nieuwkomer. Wat is bijvoorbeeld Fluvius en hoe moet ik een meterstand doorgeven aan hen. Welke is mijn gasmeter en welke mijn elektriciteitsmeter? Wat is nachttarief? En wat wil dat rare elektronische stemmetje aan de telefoon nu exact

van me wanneer ze vraagt om de cijfers voor de komma in te tikken?

Op logistiek vlak zijn we in 2019 ook gestart met het inrichten van een gemeenschappelijke ruimte in de Woonterp. Het appartement waarin we deze ruimte willen onderbrengen, was jarenlang onbewoond. Door aanhoudende vochtproblemen groeide er een soort regenwoud op een aantal muren. De voorbije maanden hebben we deze ruimte gerenoveerd en er nieuwe elektriciteit in laten aanleggen. Nu kan ze worden bemeubeld en

in gebruik worden genomen. Deze gemeenschappelijke ruimte zal worden gebruikt voor praktische doeleinden: er zal bijvoorbeeld een wasmachine en een droogkast staan die door de bewoners gedeeld kan worden. Maar door het creëren van deze ruimte willen we ook de verstandhouding en de samenhang tussen de bewoners versterken. We willen hen regelmatig in bewonersvergaderingen samenbrengen waarin problemen kunnen worden besproken en opgelost. De ruimte kan ook worden gebruikt door de

vrijwilligers die de gezinnen begeleiden in bijvoorbeeld hun zoektocht naar een definitieve woonst. Of als een studeerplek voor de jongere bewoners of een knutselruimte voor de kinderen.

Elke maand blijven logistieke uitdagingen zich dus opstapelen in de Woonterp. En het PSC blijft ze ook krachtadig aanpakken omdat we ook op deze manier aan de bewoners alle kansen willen blijven geven.

Eric Joris, logistiek ondersteuner Woonterp

DE WOONTERP: STAND VAN ZAKEN

EEN VERHAAL VAN

MENSELIJKHEID

Sinds juli 2017 draagt PSC Beheer vzw de verantwoordelijkheid voor dit project van tijdelijke huisvesting van erkende vluchtelingen onder de naam ‘de Woonterp’.

In en rondom Antwerpen is er structureel en toenemend tekort aan betaalbare, leefbare woningen.

Het PSC heeft 9 appartementen tijdelijk ter beschikking gesteld gekregen van De Ideale Woning, een sociale huisvestingsmaatschappij. Wij stellen de appartementen ter beschikking aan vluchtelingen tegen een vergoeding die ongeveer 50% bedraagt van een gemiddelde huur.

Acht van de 9 appartementen zijn per twee samengevoegd tot vier grote appartementen omdat de gezinnen vrij groot zijn. Deze appartementen bevinden zich in éénzelfde gebouw. Eric Joris is logistiek verantwoordelijke voor de zakelijke kant; de stadspredikant Petra Schipper coördineert de begeleiding door vrijwilligers. Er zijn drie vrijwilligersprofielen: klussers, buddy's en huizenzoekers.

Midden 2019 heeft De Ideale Woning te kennen gegeven, deze overeenkomst

te verlengen tot midden 2021. Gezien de vele obstakels die doorstroom tot dusver uiterst moeilijk maken, zijn we tot bijsturing van ons project gekomen van kortstondige transithuisvesting naar alternatieve woonopvang op middellange termijn. Kwetsbare groepen als vluchtelingen moeten duidelijk meer tijd krijgen om hun weg te vinden in de complexe en veeleisende, vaak belemmerende realiteit van deze stad en dit land. Wij willen hen hierin nog intensiever ondersteunen, ondermeer door de inrichting van een gemeenschappelijke ruimte in hetzelfde appartementsgebouw, waarin zij elkaar kunnen ontmoeten en aan een p.c. op zoek kunnen naar nieuwe kansen.

Ondertussen is het duidelijk geworden dat door beslissingen van de beleidsmakers in dit land de woonmarkt een eerder elitair gegeven is geworden. Ofwel zijn de woningen piekfijn in orde wat ventilatie- en energienorm betreft ofwel wordt de woning ongeschikt

geacht voor bewoning en belanden kwetsbare groepen op straat (waar de ventilatienorm wel gehaald wordt...). Duizenden woningen worden zodoende onbenut en staan op lijsten om gerenoveerd of afgebroken te worden en nog eens duizenden woningen komen in handen van huisjesmelkers die zich niets van normen aantrekken.

Wij zijn samen met een aantal andere organisaties aan de slag gegaan om hiertegen een werkbaar alternatief te bieden. Door de ervaringen in de Woonterp kunnen we nauwkeuriger de reële problematiek van deze doelgroep in kaart brengen en aangepaste oplossingen uitwerken. Daarnaast zullen wij in het netwerk dat wij nu uitbouwen met de wetgevende overheden in overleg gaan om te kijken of er werkbare alternatieven binnen een wettelijk kader kunnen worden uitgewerkt.

We hebben als PSC al veel middelen en inzet in dit project geïnvesteerd, juist vanuit onze principiële solidariteit met mensen in deze uiterst precare situaties, die anders op straat zouden staan. Dankzij ons verstandig en visionair financieel beleid over de jaren kunnen wij een aantal kosten betalen, maar we hebben ook echt wel steun nodig van partners en onze achterban.

Helpt het? Een stand van zaken. Of: een verhaal van menselijkheid.

Ondanks enorme inzet van bewoners en vrijwilligers, samen met vergelijkbare en ondersteunende organisaties rond vluchtelingen in het land, is er onverhoopt in de hele voorbije tijd tot nu toe geen doorstroom gerealiseerd. We hebben dus dezelfde bewoners waarmee we ook begonnen zijn. Drie van de vier gezinnen zien inmiddels wel perspectief op redelijk korte termijn, doordat zij werk gevonden hebben of waarschijnlijk bijna mogen beginnen. Dit mogen wij al als een concrete verwezenlijking zien van het project: als deze mensen op straat zouden zijn gezet, was er van werk geen sprake geweest.

Het is duidelijk dat doorstroom veel tijd en moeite vraagt: vluchtelingen hebben er hun handen vol aan om hun administratie op orde te krijgen, de taal te leren, hun kinderen in hun school te begeleiden en met hun stress om te gaan, die bestaat uit wat zij hebben meegemaakt in hun landen van herkomst, op hun vluchtweg en tijdens de erkenningsprocedure in België, maar ook door alles wat er dus elke dag op hen af komt, bovenop dan nog de aanhoudende zorgen om hun herkomstland en familie van wie zij gescheiden zijn. Nederlands leren is niet gemakkelijk als je hoofd en je gemoed vol zit.

De vrijwilligers zijn van onschatbare waarde om hen hierin bij te staan. Wij hebben een vaste groep van zo'n tien vrijwilligers en daarnaast in de loop van het project zo'n twintig vrijwilligers op tijdelijke basis, waaronder een vijftal stagiair(e)s in functie van hun studies humane wetenschappen of maatschappelijk werk. Wij werven hen aan en begeleiden hen aan de hand van drie profielen: klussers, buddy's en huizenzoekers. Sommigen nemen

meerdere van deze deeltaken voor hun rekening. Er wordt steeds op maat gewerkt om een goede match te bereiken tussen de capaciteiten en mogelijkheden van de vrijwilliger en de noden van het gezin. Deze flexibele, zeer gemotiveerde en passende hulp en aanwezigheid van vrijwilligers helpen de gezinnen om zich welkom te voelen in ons land en hier hun weg te zoeken. Meerdere stagiair(e)s en vrijwilligers hebben te kennen gegeven, de opgedane ervaring niet te zullen vergeten en hierdoor zelfs gevormd en gesensibiliseerd te zijn. Sommigen ervaren een confrontatie met verschillen in cultuur en mentaliteit.

Over en weer leerzaam dus voor vrijwilliger en vluchtelingen. Een labo voor leren samenleven! Als PSC dit project te kunnen aanbieden als plek om "iets te kunnen doen" en van dichtbij om te gaan met vluchtelingen heeft volgens ons uitdrukkelijk een toegevoegde maatschappelijke waarde. Ook hier zien wij een duidelijke impact van dit project aan beide kanten.

“ Ondertussen is het duidelijk geworden dat door beslissingen van de beleidsmakers in dit land de woonmarkt een eerder elitair gegeven is geworden.

Samengevat is ons project als geheel en op allerlei wijze leerzaam voor alle betrokkenen (bestuur, medewerkers, vrijwilligers, bewoners, kerkelijke achterban):

- **door de obstakels en mogelijkheden concreet te ondervinden**
- **door de verhalen hierover met elkaar te delen, te bundelen en (gekanaliseerd) uit te dragen**
- **door in de samenwerking met andere organisaties en koepels en bij wetenschappelijke onderzoekers kanalen te vinden om de ondervonden obstakels aan te kaarten richting beleid, met toespitste aanbevelingen, met name op het gebied van huisvesting en integratie, op grond dus van de praktische realiteit.**

Getuigenissen

We laten mensen zelf aan het woord (omwille van de privacy zijn namen met enkel letters weergegeven).

Twee trouwe hardwerkende vrijwilligers vertellen elk met hun gezin het verhaal van het gezin en wat de Woonterp voor hen betekent.

J Familie J

A uit Somalië woonde op een appartement met 1 slaapkamer toen zijn vrouw en de kinderen nog in Afrika waren. Zij kwamen achterna

met gezinshereniging. Van dan af was het zoeken, zoeken, zoeken naar een woonst en niks gevonden. Drie vrijwilligers hebben hen intensief geholpen. Uiteindelijk vonden ze hun tijdelijke plek via de Woonterp, een oud gebouw, maar hij vindt ondertussen nog altijd geen andere betaalbare woning.

Het gezin is ingeschreven bij twee immo's, maar verhuurders vragen altijd: hoeveel kinderen. Met één vrijwilliger is A heel veel appartementen gaan bekijken, loonbrief en alles gegeven, aanbevelingen gedaan, maar steeds de vraag: hoeveel kinderen? Het gezin staat ook ingeschreven bij sociale huisvestingsmaatschappijen Woonhaven, De Ideale Woning en Sociaal VerhuurKantoor Antwerpen, SVK Mortsel, Hove en Kontich, maar die hebben allemaal wachtlijsten van 4 jaar of langer.

Momenteel werkt A na zijn art. 60-traject bij de vzw Werkmaat, bij zelfde baas, maar nu iets minder loon en ook minder voor maaltijdcheques. De baas zegt wel dat hij goed werkt.

A: *'Maar in dit werk moet ik nog veel leren, heb geen geldig rijbewijs: ik moet examen doen (uit boek leren; heb 6 jaar geen auto meer gereden). Misschien mag ik heftruck leren.'*

A betaalt nu niet zoveel woon-vergoeding, maar *'wat moet ik doen als ik geen andere woning vind? Ik ben hier gelukkig: in de ene kamer kunnen we eten en in de andere kamer zitten, A. en S. slapen hier, en wij daar en*

dat is goed, dank u wel!' De familie heeft veel oorlog gezien: *'ook België bedankt dat we hier mochten komen!'*

Ondertussen kost inburgering veel tijd en moeite. *'In België is alles nieuw: de taal, mensen, wat je moet doen: stapke per stapke. Mensen van het PSC helpen ons. Refugees komen hier; 1° stap: wachten! wachten diploma, ervaring (Somalische ervaring telt niet), nu: in 2018 en 19 al een beetje ervaring in België (VDAB).'* De taal: ook zijn vrouw moet de taal leren: ook stapke per stapke. *'Het is een beetje zoals een baby: zij wordt geboren en dan stapje per stapje meer kunnen (zitten, kruipen, rechtstaan, lopen,). Je kan niet snel opstaan!'*

Wat betreft hun financiën: *'mijn karakter is niet gesloten, ik zoek oplossingen: in oktober 2016 mijn appartement: eerste huur geld geleend bij OCMW (ik kreeg pas geld in november) maar nu alles al terug afbetaald!'*

Taal leren: *'er was een buurtfeest, een vrouw vroeg of ik Nederlands wilde leren. Heb je woensdag voormiddag tijd?, ook Antwerps dialect is moeilijk, integratie is belangrijk; dus ging ik naar de Nederlandse les en leerde weer mensen en lesgevers kennen. Nederlandse uitspraak is moeilijk: 'ik kan ook de kinderen daarmee niet helpen, zij verbeteren mij, zijn al beter dan ik; maar S. heeft toch wat hulp nodig: goed dat andere mensen dat willen doen, elke dinsdag komt een vrijwilliger S. helpen bij zijn huiswerk.'*

Besluit: *'een nieuw leven starten is hard!: misschien nog 10 of 15 jaar, dan alles wordt goed. Zoals de fundering van een huis.'* A. is heel dankbaar voor alle steun. En ik (vrijwilliger) denk dat het systeem van buddy's een ongelooflijke meerwaarde is voor de gezinnen. Maar het blijft heel hard,

vooral wat een NESTJE betreft. Een woning blijft het centrale probleem.

N Familie N

De familie N (vader, moeder en twee dochters A en B) vluchtte in 2011 uit C omdat de vader het slachtoffer was van een bloedwraakactie. Vader en zijn twee dochters waren sinds de moord op de broer van vader geen moment meer veilig in D, de woonplaats van het gezin.

In Brussel vroegen ze meteen na hun aankomst asiel aan. De aanvraag werd geweigerd, het gezin werd uitgewezen maar ze bleven in België. Ze hebben vervolgens altijd weer opnieuw asiel aangevraagd. Na 5 negatieve beslissingen werd het gezin uiteindelijk in december 2017 geregulariseerd.

De regularisatie werd in juni 2019 voor 1 jaar verlengd. Vandaag de dag mogen we zeker zijn dat in juni 2020 de regularisatie opnieuw verlengd wordt. De dochters gaan naar school en halen uitstekende resultaten, de moeder heeft een opleiding tot professionele schoonmaakster gevolgd. De vader blijft zwaar gehandicapt (door PTSS).

Van 2011 tot april 2018 woonde het gezin in totaal verkrotte huizen in de Antwerpse Seefhoek. Met 4 personen bewoonden ze op het laatst twee natte, koude en tochtige zolderkamers. De regen liep door het dak op de bedden. De toilet en de douche bevonden zich op een tussenverdieping. Iedereen was altijd ziek.

Begin 2018 kwam de begeleider van het gezin door een gelukkig toeval te weten dat het PSC het project Woonterp had opgestart. Ze nam contact op met het PSC en het wonder geschiedde: er was nog een 2-kamer-appartement vrij. In april trok het gezin daar in. Het was de eerste keer sinds hun vlucht uit hun land dat ze een menswaardige

woonst hadden. Het appartement is klein maar het is warm en proper en er is een keuken, een douche en een toilet. Er is nog een groot voordeel: de Woonterp ligt in een stille wijk en de getraumatiseerde vader, die in de drukke straat in de Seefhoek veel last had van lawaai, is veel rustiger geworden. In de Seefhoek kreeg hij elke keer als hij een slaande autodeur of ruziënde burens hoorde een paniekaanval. Plotse geluiden herinnerden hem aan de nacht toen zijn broer doodgeschoten werd.

Doordat de huur betaalbaar is kan het gezin financieel zijn plan trekken. Ze krijgen geen leefloon omdat anders de verlenging van de verblijfspapieren in het gedrang zou komen. Het gezin draait op de kinderbijslag en op het inkomen van de oudste dochter, die momenteel haar laatste specialisatiejaar bejaardenverzorger volgt en elke vrije minuut en elk weekend in een bejaardenhuis werkt. Zo geraken ze aan 1200 € per maand (behalve als het meisje omwille van examens etc. niet kan werken). We hopen dat moeder binnenkort voor een dienstenchequebedrijf kan werken. Dan zou het gezin een ander appartement kunnen huren.

Sinds begin 2018 staat het gezin op de wachtlijst van het Sociaal VerhuurKantoor Antwerpen (SVKA) maar de wachtlijst voor een sociaal appartement is bijna eindeloos. We hebben nog niets van het SVKA vernomen.

We zullen altijd dankbaar blijven dat het gezin de buitenkans kreeg in de Woonterp te mogen wonen en zo de tijd kregen om zich in België te settelen. Want wat van nieuwkomers in België verwacht wordt is haast onmogelijk in te lossen: tussen de regularisatie en de 1ste verlenging van de regularisatie, dus

op minder dan één jaar tijd, moeten nieuwkomers de taal leren, een opleiding volgen om te kunnen solliciteren, werk vinden, een woonst vinden ... Zaken waarvoor elke Belgische burger 2 tot 3 jaar nodig heeft. Dat de N's in de Woonterp mogen wonen heeft veel druk van hun schouders genomen.

Besluit, in de woorden van de oudgediende vrijwilliger:

de stroom naar OCMW, school, inburgering, taallessen en werk marcheert heel goed, maar we willen benadrukken dat de cruciale bron van waaruit een inburgering start, is: een eigen plaats om te wonen, een plek om thuis te zijn, een nest. En daar is in Antwerpen voor veel gezinnen een groot tekort aan. Juist dat tekort aan een echte thuis brengt veel stress.

Telkens als de familie moet verhuizen (hoeveel verplaatsingen heeft zo'n gezin er niet al op zitten! en nu weer), moet er een aanpassing van school, organisatie, sport, ontspanning, kennis van tram, bus, en bankfiliaal, ziekenkasfiliaal, burens enz. veranderen. Eigenlijk is dat wéér "inburgeren". Dat vraagt telkens veel energie en brengt veel onrust.

Eigenlijk is de woonst voor vluchtelingen, zoals voor ieder mens, primordiaal!

Petra Schipper
ondersteuner Woonterp

ouder MZF
affiche
uit 2013

Ieder kind
heeft recht op
een toekomst
en mag daar
haar/zijn best
voor doen

Het PSC krijgt elk jaar
gezinnen en jongeren
over de vloer voor wie
schoollopen niet zo'n
evidentie is.

Steun die kinderen
die niet mee tellen
omdat ze niet de juiste
verblijfspapieren hebben

en/of omdat hun
ouders of zichzelf
geen geld
hebben voor
de boeken en
andere kosten.

IN 2011/2012
STEUNDEN WE
13 KINDEREN
EN JONGEREN
VOOR € 3360,60

un het Minke Zuidema Fonds CAWdeTerp-PSC BE93 7775 9075 3967	un het Minke Zuidema Fonds CAWdeTerp-PSC BE93 7775 9075 3967	un het Minke Zuidema Fonds CAWdeTerp-PSC BE93 7775 9075 3967	un het Minke Zuidema Fonds CAWdeTerp-PSC BE93 7775 9075 3967	un het Minke Zuidema Fonds CAWdeTerp-PSC BE93 7775 9075 3967	un het Minke Zuidema Fonds CAWdeTerp-PSC BE93 7775 9075 3967	un het Minke Zuidema Fonds CAWdeTerp-PSC BE93 7775 9075 3967	un het Minke Zuidema Fonds CAWdeTerp-PSC BE93 7775 9075 3967	un het Minke Zuidema Fonds CAWdeTerp-PSC BE93 7775 9075 3967	un het Minke Zuidema Fonds CAWdeTerp-PSC BE93 7775 9075 3967
--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

MINKE ZUIDEMA- FONDS ONDERWIJS IN MOEILIJKE TIJDEN

Het Minke Zuidemafonds blijft een belangrijk fonds om mensen zonder wettig verblijf te ondersteunen bij het dragen van de kosten van de school van hun kinderen.

We merken ook steeds dat scholen vaak hun best doen om de ouders te ondersteunen, maar natuurlijk kunnen alle kosten niet ten laste genomen worden.

Een vraag die we naast de gewone schoolrekeningen veel tegenkomen is de vraag voor een abonnement van de Lijn, zowel voor de jongeren als de ouders. Dit jaar zouden we graag 2 situaties willen toelichten van de familie O. uit Nigeria en de familie Mw. uit Congo.

O Het gezin O.

Het gezin O. is al jaren in begeleiding bij het ACM. Ze kwamen eerst bij ons terecht in 2010 en al jaren worden de schoolkosten van hun twee kinderen Max en Mich ondersteund. Omdat ze nog jong zijn vielen de schoolkosten nog mee. Toch was de steun steeds noodzakelijk gebleken. De school kwam ook steeds tegemoet.

Anderhalf jaar geleden beviel de moeder van hun derde kindje A. Dit was geen geplande zwangerschap en vanwege de stress kreeg de man E. op

dezelfde dag dat J. beviel een beroerte. Geluk bij een ongeluk dat even later E. vanwege deze beroerte Brussel wakker schudde en een oude hangende medische regularisatie die vernietigd werd door de RVV plots deed inzien dat ze hem best konden regulariseren en zijn humanitaire regularisatie die hangende was werd plots goedgekeurd. Nu was de vader in het bezit van een tijdelijk verblijf en werden de moeder en kinderen op het moment dat dit tekstje geschreven wordt ook geregulariseerd.

Nu kunnen de kinderen gewoon naar school en kunnen de ouders eindelijk aanspraak maken op een groeipakket, dus eindelijk recht op kinderbijslag en schooltoelagen.

M Het gezin Mw.

Er zijn drie jongeren in het gezin Mw.: A., Y. en R. Dankzij het Minke Zuidema Fonds worden de hoge kosten om verder te studeren deels verlicht. Het verder kunnen zetten van hun opleiding (zeker na het wegvallen van de schoolplicht) geeft hun leven enigszins richting.

Ze studeren al enkele jaren aan de hogeschool/universiteit respectievelijk in Brussel, Luik en Louvain-la-neuve.

De oudste dochter A., studeert Buitenlandse Handel en studeert dit jaar af. Ze loopt momenteel stage bij het MAES.

Hoewel het gezin met moeite de huishuur kan betalen of zelden fatsoenlijk kan eten, brengt de schoolloopbaan van de kinderen verlichting in deze moeilijke tijden.

Een toekomst hier in België of terug in hun herkomstland, met een diploma op zak staan ze in beide gevallen een streepje voor.

Het gezin voelt zich gezegend en uit haar dankbaarheid bij elk gesprek. Al hebben ze geen papieren, de toegang tot onderwijs geeft hen een beetje van hun waardigheid terug.

ACM JONGERENWERKING

BBQ ACM-JONGERENWERKING
 SAVE THE DATE:
 DONDERDAG 30/08

HARTELIJK WELKOM OP ONZE ZOMER-BBQ! WE
 NODIGEN AL ONZE JONGEREN, MEDEWERKERS, VRIJWILLIGERS
 EN PARTNERS UIT DIE WE HET AFGELOPEN JAAR ONTMOETTEN,
 EN DIE HUN STEENTJE BIJDROEGEN AAN ONS PROJECT 'VRIJE
 TIJD IN JONGE VLUCHT'. WE BLIKKEN SAMEN TERUG, SAMEN
 VOORUIT, EN MAKEN ER EEN KNALLER-AFSLUTTER VAN!

Wat we vanuit de Jongerenwerking doen, is jongeren als jong benaderen. Ongeacht de procedure of situatie blijven jongeren timmeren aan hun weg en ontwikkeling.

Jongerenwerking & het fonds Minke Zuidema-fonds :

Een constante is dat ze vooruit willen. Ze willen iets maken van het leven, hebben een bewonderenswaardige drive en een ongeziene veerkracht.

Wat we vanuit de Jongerenwerking doen, is jongeren als jong benaderen. Ongeacht de procedure of situatie blijven jongeren timmeren aan hun weg en ontwikkeling. Een constante is dat ze vooruit willen. Ze willen iets maken van het leven, hebben een bewonderenswaardige drive en een ongeziene veerkracht.

Wat ook enorm opvalt is de waarde die ze hechten aan onderwijs ('naar school kunnen gaan'). De jongeren erkennen de kansen die hen worden geboden en doen ook hun uiterste best om die te benutten. Ze willen Nederlands leren, ze willen een vak leren, de lat ligt hoog. Dat gaat natuurlijk met vallen opstaan.

Het kan niet anders dan de bovenstaande signalen van de jongeren mee in een begeleiding te nemen.

Het onderwijssysteem past echter niet voor iedere jongere even

goed. Dan gaan we in gesprek en proberen te oriënteren. Hoe ziet dat onderwijssysteem in Vlaanderen eruit? Wat zijn mijn mogelijkheden? Wat kan en mag van mezelf, familie, ocmw...? Mag ik van richting veranderen? Hoeveel tijd verlies ik dan?

* Bv. Een jonge Afghaan stroomt uit Okan (Onthaalklas Anderstalige Nieuwkomers) rond zijn 18 jaar. In Afghanistan hielp hij de familie en is nooit naar school gegaan. In het eerste jaar Nederlands heeft hij leren lezen en schrijven. Hij is het echter niet gewend op de schoolbanken te zitten. Hij wil iets doen. Enkel Nederlands leren geeft voor veel jongeren te weinig voldoening.

Gaat zo'n jongen starten in 3BSO, tussen 14-15-jarigen, nog een traject van minstens 4 jaar? Of gaat hij naar volwassenenonderwijs, voor meer Nederlands, om later nog een vak te leren, een veel minder intensief traject wat meer eigen verantwoordelijkheid vraagt, maar misschien wel sneller is afgerond? Wat voor ons soms een slimme keuze lijkt, is dat niet altijd voor de jongere zelf.

Soms ligt het niet aan het onderwijssysteem, maar wel aan de hindernissen

“ Jongeren geven zelf aan hoe belangrijk het is om het gevoel te hebben vooruit te gaan. Daar speelt onderwijs een heel belangrijke rol in. Vanuit ACM vinden we dat iedereen recht heeft op ontwikkeling, ongeacht afkomst, procedure of statuut. En daar speelt MZF een erg belangrijke rol in.

die jongeren ondervinden buiten de school. De zware last van een procedure, de zorgen over de familie in het thuisland, de combinatie van alleen wonen, alleen voor jezelf moeten zorgen, alle administratie regelen... Bij moeilijke gesprekken met jongeren waaruit veel zorgen, angst en stress blijken of wanneer jongeren in psychologische begeleiding zijn voor bv traumaverwerking, gaan we steeds bevragen of de school op de hoogte is. En meestal is dit niet. Jongeren willen hun lasten alleen dragen. Een school is voor te leren, toch? Ze willen niets vertellen. Soms omdat de school niet alles moet weten, meestal omdat ze denken dat dat niet belangrijk is.

*** Bv.** Vele jongeren hebben gezinshereniging aangevraagd. Een slopende procedure om hun gezin naar België te laten komen op een veilige manier. Deze procedure kan al snel 1,5 jaar in beslag nemen. Het is niet alleen emotioneel zwaar, maar op sommige momenten erg tijdrovend. Allerhande paperassen moeten geregeld worden. Jongeren dragen een enorm zware last en verantwoordelijkheid. Zij moeten ervoor zorgen dat de familie naar België kan komen, en de familie in het land

van herkomst begrijpt de realiteit van België niet. Dit heeft vaak tot gevolg dat jongeren te laat komen in school, afwezig zijn... Als de school dit niet kan plaatsen, wordt dit al snel weggezet als negatief (ongeïnteresseerd, moedwil...).

We ondersteunen jongeren dan ook altijd om een stukje van hun verhaal te doen in de school. Wat moet de school weten en wat niet? Soms doen jongeren het zelf, maar als er genoeg vertrouwen is, durven ze ook te vragen dat wij het doen. Ze moeten hun verhaal al zo vaak vertellen...

We vragen dan steeds de naam van een vertrouwenspersoon in de school (leerkracht, CLB...). Heel vaak weet de school helemaal niets van de gezinsherenigingsprocedure die lopende is. Dan is een woordje uitleg essentieel. Scholen kunnen op die manier plaatsen waarom jongeren soms afwezig zijn voor niet nader genoemde reden of ongeconcentreerd in de les zitten. We merken echter veel begrip en goodwill.

Ondanks bovenstaande beperkingen en hindernissen blijven jongeren de moed en de kracht vinden om naar school te gaan. Het financiële plaatje kan echter een extra last worden. Dat geven jongeren heel weinig zelf aan. (Of de

jongeren kennen MZF van een eerdere bemiddeling, en komen dan soms schoorvoetend zelf met een factuur.)

Door onze ervaring en het beeld dat we krijgen van een situatie gaan we dit echter zelf actief bevragen. Jongeren geven zelf aan hoe belangrijk het is om het gevoel te hebben vooruit te gaan. Daar speelt onderwijs een heel belangrijke rol in. Vanuit ACM vinden we dat iedereen recht heeft op ontwikkeling, ongeacht afkomst, procedure of statuut. En daar speelt MZF een erg belangrijke rol in.

Een paar voorbeelden:

*** F., 20 jaar** kwam op basis van gezinshereniging naar België. De relatie met haar vader is echter erg slecht. Er is sprake van emotionele mishandeling. Ze wordt op geen enkel vlak door hem gesteund. Niet materieel, niet financieel, niet emotioneel. Een dak boven haar hoofd, dat wel, maar daar moet ze eigenlijk voor werken door om 4u op te staan en het huishouden te doen. Het is zo erg dat ze haar verblijfskaart zelf in orde heeft moeten maken en er nu alles aan doet om alleen te kunnen gaan wonen. F. kan en mag echter geen ocmw-steun gaan aanvragen

“ Jongeren willen geen tijd verliezen. Bij alle vragen is duidelijk dat het loont om te kijken naar de noden van een jongeren en niet naar zijn statuut. Jongeren leren een taal of een vak. Deze kennis, ervaring en competenties nemen ze mee.

omwille van haar verblijfskaart en de voorwaarden die daaraan gekoppeld zijn.

Ze volgt logistieke zorg in het Keerpunt en is een betaalde stage aangevat. Ze verdient sinds juni 2018 ongeveer 500 euro in de maand. Dat geld spaart ze om alleen te kunnen gaan wonen. Verder wil ze fulltime werken. Daarvoor is ze in begeleiding bij Duo for a Job. De situatie thuis wordt nu ook echt onhoudbaar. Die slaat om in fysieke mishandeling.

In september 2018 doen we een aanvraag bij MZF omwille van openstaande schoolrekeningen. Eén van haar vorige school en één van haar huidige school. F. zit er helemaal onderdoor. We vinden het dan ook erg belangrijk dat ze het geld van haar stage kan investeren in haar toekomst. De school begrijpt haar situatie en heeft mee gezorgd voor een betaalde stage, maar kan niets veranderen aan de facturen. (Stedelijk Lyceum Lamoriniere: 24 euro; CLW Keerpunt: 180 euro).
...
F. is ondertussen full time aan het werk en is overgestapt naar volwassenenonderwijs. Ze kan nu starten aan haar eigen toekomst zonder een financiële schuld.

“ S. werd geregulariseerd, doet ieder weekend studentenwerk en woont samen met een vriend. Door de tijdelijke overbrugging van MZF is hij niet moeten stoppen met zijn studie omwille van zijn situatie en heeft op die manier dus geen jaar ‘verloren’.

*** A. is 19 jaar** en erkend vluchteling. In mei 2018 zijn moeder, 3 broers en zusje overgekomen naar België op basis van gezinshereniging (10, 14, 16 en 17 jaar). We vragen 4 Buzzypassen aan voor de kinderen (niet voor A., die heeft er al één). Omdat A. is beginnen werken (Art,60, sociale tewerkstelling) op het moment van de komst van zijn familie, komt het OCMW niet meer tussen. Het gezin krijgt geen extra leefloon. KB werd aangevraagd, maar is nog niet uitgekeerd.

Ze wonen nog steeds in studio van A. Hij is heel hard op zoek naar een appartement/huisje, maar dit is niet gemakkelijk met fulltime werk. Er zijn veel extra kosten voor hem nu hij de zorg draagt voor het gezin. Wijkteam Borgerhout helpt hem met het zoeken en uitputten van zijn rechten. Ze kunnen echter niet helpen met een financiële tegemoetkoming voor openbaar vervoer. De kinderen moeten naar school kunnen. Wegens gezinskorting en verhoogde tegemoetkoming komt dit neer op 4 x 53 euro.
...
Sinds de komst van zijn gezin heeft A. enkel schulden opgebouwd. Een tijdelijke intensieve begeleiding geeft hem de kans om orde op zaken te

stellen. De broers en zussen reden zonder ticket met tram en bus. Bij controle zouden de schulden dus alleen maar groter worden. Met die abonnementen kunnen de kinderen niet alleen zonder zorgen naar school, maar verhoogt de mobiliteit van het hele gezin. Ze kunnen bv. naar de goedkopere winkel die net een beetje verder is, samen naar mogelijke appartementen gaan kijken, samen een uitstap maken...

*** S. is 18 jaar** en al 6 jaar in België, was op 12j met vader herenigd, maar die heeft echter nooit gezinshereniging in orde gebracht. Dus documenten zijn nooit in orde gekomen. Papa is dan hertrouwd, ging goed tot dat stiefmoeder niet meer met hem babbelde. Zonderde zich af. Vriend babbelde erover met vader, vader zette hem buiten. Gesprek rond procedure. Advocaat ziet kans. Bemiddeling met de vader. Blijft naar school gaan, maar Buzzy is op en weet niet hoe dit te betalen. School vraagt via Diesterweg fonds betaling van openstaande schoolrekening aan (150 euro), maar dit fonds kan niet aangesproken worden voor een Buzzypazz. Daarom werd vraag aan ACM gesteld op 08/09/2017. Kosten: 204 euro/jaar (S. wil graag ook zijn 7e jaar doen).

S. werd geregulariseerd, doet ieder weekend studentenwerk en woont samen met een vriend. Door de tijdelijke overbrugging van MZF is hij niet moeten stoppen met zijn studie omwille van zijn situatie en heeft op die manier dus geen jaar 'verloren'.

*** J. is door een ‘oom’ naar België gehaald** en de man zou hem ondersteunen, maar de man heeft hem in de steek gelaten. Hij woont nu in bij een vrouw die hij zijn tante noemt, maar geen echte tante is. Hij kan daar voorlopig waarschijnlijk wel blijven.

Hij zit op school in Schoten, studierichting drukvoorbereiding. Nog twee jaar en dan is hij klaar. Hij is gestart voor zijn 18j dus mag zijn opleiding afmaken en kan een diploma ontvangen.

Qua verblijf is verder niet veel mogelijk. Asielverhaal heeft hij niet, hij is nog niet overdreven lang in België en is ook niet ernstig ziek (gelukkig). Hij heeft geen familie waarmee een procedure gezinshereniging mogelijk is.

De enige mogelijkheid is terugkeer naar Angola of volhouden zonder wettig verblijf en later trouwen of wettelijke samenwoning wanneer hij 21 jaar is. We gaan ook na wat er misschien mogelijk is in Portugal (daar heeft hij familie). In september 2017 doen we een aanvraag bij MZF.

...
J. is goed in zijn vak en de school erkent zijn kwaliteiten. Hij kan met zijn diploma iets betekenen in België of Angola. Ondertussen blijkt dat J. in zijn 7e jaar publiciteit zit en goede punten haalt. In december zal hij papa worden. Ook in deze situatie is weer duidelijk dat het loont om te kijken naar de noden van een jongere en niet naar zijn statuut.

De laatste jaren werd vaak de vraag gesteld voor de betaling van busabonnementen. Bij onbetaalde schoolfacturen gaan we steeds in gesprek met de school. Daarbij merken we dat scholen meestal hun uiterste best doen om de gezinnen of jongeren bij te staan en te ondersteunen. Het

is echter enkel bij schoolfacturen waar ze iets kunnen betekenen of kunnen veranderen. Scholen zijn ook steeds meer gebonden aan voorwaarden en financiële mogelijkheden raken uitgeput. In kader van abonnementen voor openbaar vervoer kunnen zij dan ook niet tussenkomen.

Jongeren willen geen tijd verliezen. Bij alle vragen is duidelijk dat het loont om te kijken naar de noden van een jongeren en niet naar zijn statuut. Jongeren leren een taal of een vak. Deze kennis, ervaring en competenties nemen ze mee. Eender waar hun traject hen brengt: België, een ander land of hun thuisland.

Eva
medewerker Jongerenwerking

JONGEREN WERKING IN ALGEMENE CIJFERS

In 2018 zijn er in totaal 161 verschillende jongeren geweest bij de ACM Jongerenwerking.

ACM – Jongerenwerking in leeftijd

De gemiddelde leeftijd is opnieuw gestegen. In 2016 was dit 19,7 jaar, in 2017 steeg dit naar 20,0 jaar. Dit jaar is de gemiddelde leeftijd 20,4 jaar.

In 2018 zijn er weer verschillende minderjarigen naar de jongerenwerking gekomen. In totaal 16 jongeren. Meestal kwamen deze jongeren met een begeleider en hadden zij vragen over gezinshereniging. Een enkeling miste goede omkadering en kwam ook voor andere vragen. De grootste groep jongeren die geweest is heeft een leeftijd van 18 of 19 jaar. In 2018 waren dit 47 jongeren.

ACM – Jongerenwerking in verblijfsstatuten

Het grootste deel van de jongeren, ruim 72,3 procent, heeft een verblijfsstatuut, permanent of tijdelijk. In het cirkeldiagram hierboven is te zien welke verblijfsstatuten de bezoekers van de jongerenwerking in 2018 hadden. Van de groep jongeren die bezig zijn met een procedure, zijn de meeste jongeren bezig met een asielaanvraag.

Vorig jaar was er al een daling van jongeren die nog bezig waren met een procedure om verblijf te krijgen. Ook in 2018 zien we deze daling. De meeste jongeren die met vragen komen hebben wettig verblijf.

De jongeren zonder wettig verblijf hebben met uiteenlopende problemen te maken. Er zijn er een flink aantal die al jaren in België zijn maar waarvan het verblijf toch niet in orde is. Bij sommige komt dit doordat ze hun verblijf zijn verloren en bij anderen omdat er gewoon nooit iets gedaan is om het verblijf in orde te krijgen.

ACM – Jongerenwerking – Procedurele en psychosociale ondersteuning

In 2018 werden er ruim 2950 gesprekken gedaan en bij deze gesprekken is er vooral gesproken over procedure en psychosociale aandachtspunten.

Net zoals voorgaande jaren zijn er nog veel vragen over het vinden van geschikte woonruimte.

Binnen de jongerenwerking zijn er verschillende vrijwilligers en stagiaires bezig geweest met het zoeken hiernaar. Dit blijft nog altijd een groot probleem. Het vinden van een gepaste woonruimte binnen een gepaste prijs is moeilijk en niet altijd wordt een leefloon geaccepteerd.

Dit jaar heeft de jongerenwerking, net als vorig jaar, weer een beroep kunnen doen op een vrijwilliger met speciale expertise 'scholing'. Zij heeft inmiddels al vele jongeren kunnen begeleiden naar een gepaste opleiding en zij doet bijna wekelijks verschillende gesprekken met jongeren.

Wat betreft procedurevragen, ging het meer dan de helft van de gesprekken over gezinshereniging, al dan niet in combinatie met een humanitair visum voor een meerderjarige broer of zus.

Naast deze vragen zijn er vragen over het verkrijgen van nationaliteit, het verloop van de asielprocedure, advies over het bekomen van verblijf enzovoorts.

Ook zijn er weer jongeren herenigd met hun ouders en volgen daarop vragen over inschrijving bij de gemeente en het vinden van een gepaste woonruimte.

De grote gemeenschappelijke deler is het feit dat wij, de vrouwen, eigenlijk allemaal dezelfde zijn. We zijn gewoon 'vrouwen'.

DE KRACHT VAN DE VROUWEN- WERKING

In de Vrouwenwerking staan zoals verwacht de vrouwen centraal.

Overdag kunnen ze hier in de Kwekerijstraat terecht om elkaar te ontmoeten, om rust te vinden, om een gesprekspartner te zoeken, om te praten over allerlei zorgen en problemen én om te ontspannen. De meeste vrouwen leven erg geïsoleerd en hebben een sterke behoefte aan contact. De taak van de begeleiders bestaat er vooral in om 'present' te zijn en een ruimte te creëren waarin vrouwen zich veilig en geborgen kunnen voelen. Zo ontstaat er langzaam een sterke vertrouwensband die steeds meer mogelijkheden

biedt om de andere te stimuleren, te motiveren en te versterken.

Waarom groeit en bloeit het werk met deze vrouwen? Wat beweegt vrouwen om hier samen te komen en lief en leed met elkaar te delen?

De grote gemeenschappelijke deler is het feit dat wij, de vrouwen, eigenlijk allemaal dezelfde zijn. We zijn gewoon 'vrouwen'. Ook al spreekt de ene een andere taal, of is afkomstig uit een ander land, een andere streek, of is de ene cultuur totaal verschillend van de andere, we blijven gewoon diezelfde 'vrouwen'. En vermits we niet alleen leven op deze wereld, is er de behoefte aan sociale

contacten, aan een veilige plek, aan iemand die de andere wegwijs maakt in een nieuwe samenleving, aan personen die 'verbinden', zich open stellen met hart en ziel en proberen de vrouw in onszelf te begrijpen én te aanvaarden.

Binnen de Vrouwenwerking voelen de vrouwen zich thuis. Door de veilige sfeer worden ze niet geforceerd of overrompeld maar maken ze op eigen tempo kennis met de aangeboden activiteiten die hen (ver)sterken en nieuwe ervaringen leren maken.

Het ontwakken van de vrouwen, het soms zelfs wakker schudden van de vrouwen, ontroert ons als begeleiders elke dag opnieuw. Het ontdekken van nieuwe horizons in verschrikte ogen, het ervaren van toenadering en ontgooien, het herkennen van het thuiskomen en het aanvaarden, het zien beseffen van het eigen verantwoordelijkheidsgevoel en het zien ontwikkelen van de eigen krachten, geven de voldoening dat het goed is om samen met mensen op pad te gaan.

Binnen elke nieuwe context, binnen elke andere cultuur is het opnieuw op zoek gaan naar de elementen die verbindend werken en naar de kracht die daarmee samenhangt. Het gaat om het ontdekken én het ervaren van het anders zijn, het anders denken of het zich anders voelen. Zowel de vrouwen als de begeleiders hebben hier alle baat bij. Het gaat om geloven in de ander. Geloven dat de kracht die zoek is, terug gevonden kan worden, zodat leven weer zinvol is voor zichzelf en de mensen eromheen.

Marleen
medewerker Vrouwenwerking

ACM – Vrouwenwerking in nationaliteiten

Er zijn 39 verschillende nationaliteiten in huis :

169 vrouwen uit Afrika	TOP 4
30 vrouwen uit Azië	Marokko 86
1 vrouw uit Zuid Amerika	Nigeria 37
4 vrouwen uit Europa	Somalië 10
Totaal 204 vrouwen.	Ghana 9

ACM – Vrouwenwerking in leeftijd

- ° tussen 1953 en 1960 : 14 vrouwen
- ° tussen 1960 en 1970 : 28 vrouwen
- ° tussen 1970 en 1980 : 67 vrouwen
- ° tussen 1980 en 1990 : 48 vrouwen
- ° tussen 1990 en 1996 : 21 vrouwen

ACM – Vrouwenwerking in verblijfsstatuten

- 40 vrouwen hebben papieren, waarvan 12 met Belgisch paspoort
- 22 vrouwen hebben tijdelijk verblijf
- 9 vrouwen gezinshereniging
- 3 vrouwen zijn erkend als vluchteling
- 130 vrouwen en 58 kinderen hebben nog geen papieren

“ De vrouwenwerking betekent voor mij een tweede huis. Een plaats om naar toe te gaan om plezier te hebben en mijn gedachten te verzetten. Elk jaar komen er ook nieuwe stagiaires die ons ook iets bijleren en waar we aan gehecht geraken.

Rafa / vrijwilligster vrouwenwerking

Er is een unieke kans om mensen van andere culturen en godsdiensten van dichtbij te leren kennen. Het zijn allemaal sterke vrouwen met verschillende achtergronden die samenkomen met elk een eigen verhaal en een les om ons te leren. Er worden verschillende activiteiten georganiseerd waar niet enkel de vrouwen maar ook de kinderen mee van kunnen genieten. Het is een huis vol met warme en sterke vrouwen.

ACM – Vrouwenwerking in groepsactiviteiten

- 109 dagen open : ma – di - do
- 113 taallessen : ma - di
- 64 naailessen : di - do
- 18 crea momenten : do
- 32 avondinlopen : di
- 73 daginlopen
- 1 grote busuitstap (met 2 bussen naar zee) : di
- 4 daguitstappen in de buurt : di – do (minigolf – piknik – zoo – park)
- 6 grote activiteiten / feesten met vrouwen en kinderen (iftar – pasen – kerst – suikerfeest – diplomafeest – halloween): di
- 1x uitstap (bezoek aan Hulst)
- 4x kindertheater : woe – zat
- 1x film UGC
- 1x Zomer van Antwerpen circus / 1x openluchttheater
- 7 groepssessies opvoedingsondersteuning / wekelijks individuele gesprekken met mama's (gesprekken met mama's van 60 gezinnen + 6 zwangere mama's)
- 3x theaterworkshop bij universiteit
- 1x vilt workshop
- 5x sessie babymassage

ACM – Vrouwenwerking in algemene cijfers

- 204 vrouwen en 103 kinderen tussen 0 en 13 jaar oud zijn geregistreerd
- 38 verschillende nationaliteiten
- 109 nieuwe inschrijvingen
- 90 vrouwen volgen Nederlandse taallessen
- 45 vrouwen nemen deel aan naailessen
- 44 vrouwen nemen deel aan crea sessies
- 87 vrouwen en 53 kinderen komen regelmatig langs op de inloopmomenten en/of doen mee met specifieke activiteiten
- 81 vrouwen en 27 kinderen komen met regelmaat naar de avondinloop
- 35 vrouwen volgen de maandelijkse thema sessies rond opvoedingsondersteuning
- In totaal zijn 66 mama's betrokken bij de opvoedingsondersteuning (groep + individueel)
- 37 kinderen en 51 mama's gaan mee naar zee en sluiten aan bij andere zomeractiviteiten
- 30 kinderen en 21 vrouwen komen mee Paaseieren rapen met Pasen
- 28 kinderen krijgen de kans om 2x gratis op sportweek te gaan tijdens de zomervakantie

binnenplein
van de 'Usine'
te Bobo Dioulasso

Een leerzaam verhaal van
visie, tegenslagen en
wonderlijke uitkomsten

KIP EN EI PSC IN BURKINA FASO

Als PSC besloten wij in het Lutherjaar om ook in landen van oorsprong een van de oorzaken van de vluchtelingenproblematiek aan te pakken, nl. met eerlijke handel.

In Burkina kan je als boer namelijk geen kwaliteitsvolle kuikens kopen en de kuikens die soms van Europa ingevlogen worden sterven vaak tijdens het transport.

Met het Protestants Sociaal Centrum zetten we in onze strijd voor eerlijke handel een broeierij op van 19.000 kuikens per maand. Die worden dan verkocht aan kleine boeren die ook

kunnen toetreden in een coöperatieve. Als ze dat doen betalen ze 75% van de normale kuikensprijs, maar moeten ze zich engageren om al hun kinderen tot minimaal 18 jaar naar school te sturen.

Na een reis van 10 weken en heel wat logistieke onderhandelingen kwam de container met onze incubator eind oktober uiteindelijk aan in Bobo Dioulasso.

Blad per blad voerden we de instructies uit om de units op te bouwen. Het is ons gelukt om het mechanische deel met motoren in elkaar te zetten met een bijzondere dank aan onze Burkinese partners. Het succes werd gevierd met een schaap op de bbq die de pineut was van onze progressie. Dezelfde dag kwamen we nog achter een onverwacht neveneffect van ons project. Onze partners zijn zo goed als allemaal moslim. In Burkina is de laatste jaren sprake van religieus fundamentalisme waarbij discriminatie omwille van geloof wijd verbreid is. De Burkinese overheid probeert conflicten tussen religies zo veel mogelijk te vermijden. In Bobo zijn we het enige project van de laatste jaren waarbij door middel van een investering of financiering een protestantse organisatie samenwerkt met moslim partners. Vandaar ook de expliciete vraag van onze partner om "Protestants Sociaal Centrum Antwerpen" ook voluit in grote letters op de gevel te zetten....

De volgende dag kwam de burge-meester van deze 1.2 miljoen inwoners tellende stad op bezoek. Hij vindt het project geweldig en meldt ook meteen dat wij stedelijke middelen kunnen krijgen om daarmee de bouw

van kippenstallen te bekostigen in de rurale gebieden rondom Bobo.

Toen wij echter de volgende dag de toestellen op het netwerk konden aansluiten deed niets het. Voor de aansluiting van de generator en van de centrale koeleenheid was er een lokale specialist ingehuurd en dat bleek een echte zegen te zijn. Die gasten waren zo slim en handig dat ze na een 3 tal uur al doorhadden dat wij stukken van de elektrische tekeningen verkeerd hadden geïnterpreteerd. Trouwens die specialisten verdienen daar goed 25 euro per dag ... Onze partners hebben de beide toestellen aan de praat gekregen en op 7 november werkte uiteindelijk echt alles voor het eerst naar behoren. Fantastisch dat we door dit toeval nu een team in Burkina hebben dat het toestel van binnen en van buiten kent. Over plaatselijke verankering gesproken.

Op 15 december kwamen de eerste eitjes aan.

Op 16 december zouden de 19.400 eieren geleverd worden en in een koelwagen vertrok Alidou, onze man in Bobo, samen met de douanedeclarant 's ochtens voor de 400 km reis naar

Links:
transport met de eieren
vertrekt vanuit de hoofdstad
naar Bobo-Dioulasso

Onder:
het verantwoordelijke team
voor de opbouw van de
Usine, met Koen en Fokke

Ouagadougou. Nadat ze, net zoals het vliegtuig, netjes op tijd was aangekomen, werden ze verwittigd dat hun goederen niet door het vliegtuig waren afgeleverd. Net voor ze de 7 uur durende terugtocht zouden aanvatten, kwamen we erachter dat de dozen met gekoelde eieren toch wel, maar op een daarvoor speciaal voorgekoelde plek, waren aan geleverd. Na de terugreis werden de eieren door ons team gecontroleerd en voor 18 dagen in een incubator geplaatst. Daar werden ze onder nauwkeurige temperatuur- en luchtvochtigheidsbewaking kunstmatig uitgebroed. Toen gedurende de eerste dag de elektriciteit uitviel en onze generator naadloos de

Ce projet est notre vie on prend avec deux mains. Vous avez donné de l'espoir à tellement de gens ...

Dit project is ons leven dat we met beiden handen aangrijpen. U hebt hoop gegeven aan zoveel mensen ...)

energieproductie overnam werd duidelijk dat onze maand van proefnemingen zijn vruchten afwierp.

Omdat het te lang zou duren om jullie in spanning te laten zitten hier toch al een update die zaken van 2020 bevatten.

Het incuberen van de eerste zending was een groot succes. Met meer dan 95% aan uitgekomen kuikens behaalden wij een onverhoopt positief resultaat. We hadden evenwel geen enkele naam daar en, aangezien de kwaliteit van de kuikens bepalend is voor een zeer groot deel van de financiële resultaten van de boer konden we voor onze eerste partij kuikens geen voorschotten ontvangen en hadden we alleen

mondelinge toezeggingen. Toen de kuikens er uiteindelijk waren en toen een handelaar die 3.000 kuikens zou komen afhalen plots afbelde zaten we met een probleem. We hadden gelukkig een ruimte waar we die konden onderbrengen, maar doordat er ventilatie was afgeplakt stierven er uiteindelijk meer dan 2.000 ...

Toen de eerste resultaten van boeren bekend werden - die haalden ongeziene opbrengsten in een minimum van tijd - werden we plotseling overrompeld door aanvragen en dienden we de capaciteit van de installatie van goed 18.000 kuikens per maand naar meer dan 30.000 kuikens per maand op te drijven.

Het eerste deel van het project is zo meer dan geslaagd. Ongeveer 60 mensen verdienen nu hun brood aan deze activiteit en hierdoor hebben nu minstens 60 families een inkomen wat hen in staat stelt hun kinderen naar school te sturen.

Een trip van het bestuur naar het project is gepland en we kijken er naar uit jullie volgend jaar over het verdere verloop van dit project te informeren.

DE COMMISSIE STADSPREDIKANT

Onze stadspredikant Petra Schipper vertelt veel over haar werk in en rond 't Stad. U kunt haar verhalen en bezigheden lezen op de website van het PSC en maandelijks in de verschillende kerkbladen. Dus als u wilt weten wat Petra doet, kunt u genoeg info vinden. Maar die commissie? Wat doet die? Waar gaat dat over? Wie zit er in die commissie? Wat heeft de stadspredikant eraan ?

Misschien heeft u die vragen ook. Het is soms wat vaag als je er verder bij vandaan staat.

De commissie bestaat uit afgevaardigden vanuit de verschillende Antwerpse kerken die de onmiddellijke achterban vormen van het PSC. Dat zijn er in ons geval 6: Antwerpen-Noord, -Zuid en -Oost zijn vertegenwoordigd, evenals Boechout, Brasschaat en de Duitstalige kerk. Eens in de twee maanden komt deze commissie samen. Op onze vergaderingen nemen we ruim de tijd om naar Petra te luisteren. We willen weten hoe het met haar is. Petra zelf heeft altijd een verslagje waarin ze vertelt waar ze mee bezig is geweest. Wat er lastig is, wat er goed gaat, waar ze hulp bij nodig heeft.

We luisteren, we adviseren, we denken mee, we staan achter haar. We zijn blij met haar om mooie ontmoetingen. We bemoedigen haar als het soms moeilijk gaat. Zoeken mee naar oplossingen voor problemen die er kunnen zijn. Gaan soms met haar mee naar activiteiten. Helpen mee om bijvoorbeeld het PSC-Kerstfeest te organiseren. Kortom, met raad en daad proberen we er te zijn voor haar. Misschien kunt u de commissie zien als een schaduw die altijd achter haar is, of opzij of van voor, het is maar net hoe het licht valt. Soms goed zichtbaar, een andere keer wat minder.

We willen er zijn voor Petra. Omdat we weten dat het werk dat zij doet heel belangrijk is. Omdat het ons verlangen is dat, ook in de stad Antwerpen, iets van Gods liefde gezien zal worden. Een beetje liefde en vrede voor de stad, dat is waar Petra aan werkt.

Daarom heeft Petra steun en gebed nodig van alle Antwerpse kerken, van de commissie en van u.

Sonja van Santen, voorzitter van de Commissie Stadspredikant

2019 STADS-PREDIKANTSCHAP

Het is toch eigenlijk wonderlijk werk, dat van een stadspredikant. Hoe leg je dat nu keer op keer uit waar ik mee bezig ben? Dit werk is niet in woorden en al helemaal niet in cijfers uit te drukken, zoals dat vaak gaat in jaarverslagen.

Ik hoop dat u daar ook niet op uit bent, op cijfers. Wat echt waardevol is, daar staat geen tijd op. Het is leven, 24/7 open staan voor wat zich aandient en doen wat je hand vindt om te doen.

Niet dat je daarmee de wereld verandert ... of misschien ook wel een beetje, zoals zoutend zout (Mat.5:13), een beetje licht en warmte, wat toch met vele beetjes tegelijk het bindmiddel is

van de samenleving. Maar u wilt zich er natuurlijk wel iets bij kunnen voorstellen. Ik vertel er maar al te graag over. In persoonlijk contact met u, met allerlei belangstellenden en partners, via de sociale media en de blog.

Stadspredikantschap is veel minder groots en publiekelijk dan de titel zou doen vermoeden. Ik sta niet

op alle pleinen van de hele stad op een zeepkistje te prediken, zeg ik soms grappend. Die grote veelzijdige boeiende schrijnende stad, daarin zijn we trouwens met velen actief aanwezig, als kerken, als prachtige organisaties, als gelovigen, als mens. En buiten deze stad natuurlijk ook. Ik mag als stadspredikant daarin een bescheiden verbindende rol vervullen. En daar gaan en zijn waar ik geroepen word, waar ik mag gaan en zijn. Aanspreekbaar en raakbaar zijn. Veel blijft onzichtbaar. Maar zo rijk.

Een poging tot schetsen.

- Wekelijks luisterend oor zijn tijdens ontmoetingsmomenten in PSC Open Huis (en invallen bij het ondersteunen van Telefoonbezoekje) en in het onthaal van BZN Kansenhuis/Filet Divers;
- de maandelijkse Bijbelbijeenkomsten in PSC Open Huis en in de Don Bosco kapel;
- ontmoeten en ondersteunen van vrijwilligers en bewoners van de Woonterp;
- verder werken aan en onderhouden van de website en maken van een folder;
- de werkgroep Interculturele

Solidariteit van Welzijnszorg (samen organiseren van de ontmoetingsdag 9 november "Allemaal anders, toch gelijk" in het Oude Badhuis!);

- contact met daklozenpastoraat 't Vlot en Jambo op Linker-Oever (en met hen en hun mensen drie dagen naar Averbode in mei!);
- met De Loodsen aan de St.Jakobsmarkt en samen met Caritas nadenken over een Info/onthaalpunt;
- overleg voor samenwerking en afstemming met collega-pastores van de stad op allerlei manieren;
- inhoudelijk en planmatig nadenken in de werkgroepen Presentie van Attent (bisdom Antwerpen);
- een gloednieuw (pluralistisch multidisciplinair) platform "Presentie Vlaanderen" helpen uitdenken en opzetten;
- voorgaan in verschillende dragende, belangstellende, bevriende kerken en die verbinden via PBA en andere mogelijkheden; en op de vrije zondagen daar kerken en napraten, ook over dit werk;
- samen voorbereidend nadenken en een lezing geven over seksueel misbruik in het kader van een tentoonstelling in de kerk van Antwerpen-Noord (26 sept.);
- inhoudelijk meewerken aan het interkerkelijk vrouwenweekend vanuit Antwerpen in Peer;
- ingaan op vragen langs allerlei kanalen: "mag ik een gesprek met u?", of zomaar diepe babbels op straat, huisbezoeken, diverse gesprekken, ...
- Over dit en zoveel nog zoveel meer... schrijven, lezen, praten, huilen, lachen, nadenken, bidden...

Verder verrijkte ik mijn ervaring via het voltooien van de opleiding Pastorale Supervisie van CCV Antwerpen, via een dagopleiding tot "Cirkelbegeleider" bij "We have the Choice" en doorliep ik met goed gevolg introductie cursus Introductie Presentie bij Stichting Presentie in Utrecht (NL) die mij het mandaat moet geven om vrijwilligers te vormen in presentie met het officiële materiaal.

En ik leer ook bewust bij door naar lezingen te gaan, debatten, studie- en ontmoetingsdagen (UCSIA, Netwerk DAK (NL), sociale films, kortom door deel te nemen aan culturele momenten

Boven:
interlevensbeschouwelijke
ontmoetingsdag WZZ

“ Het is allemaal geven en ontvangen tegelijk, geïnspireerd worden en mogen inspireren, verbinden en verbonden worden, en altijd nieuw vuur krijgen.

waar het hart van mensen klopt, waar je mensen ontmoet en netwerken weeft.

Het is allemaal geven en ontvangen tegelijk, geïnspireerd worden en mogen inspireren, verbinden en verbonden worden, en altijd nieuw vuur krijgen.

Ik ben erg dankbaar voor de verbondenheid die ik vaak ervaar. Ik ben ook dankbaar voor de steun en het meedenken in de Commissie Stadspredikant en voor uw meelevens. Voor de vele gesprekken bij de koffie na een kerkdienst of bij andere gelegenheden, met uw belangstellende en/of kritische vragen. Voor elke

Links:
PSC Kerstfeest
2019

helpende hand, elke gift, elk gebed. Zo zijn we er samen, midden tussen de mensen in de stad, in de voetsporen van Jezus die wij tussen deze mensen willen volgen en samen met hen handen en voeten en body geven.

Petra Schipper
Stadspredikant Antwerpen

KOMEN EN GAAN:

TETTY ROOZE

VERTREK UIT DE COMMISSIE
STADSPREDIKANT

Volgens de Prediker heeft alles zijn tijd en beloop. We zien dat ook in de commissie, die om de stadspredikant heen staat.

“ Commissieleden komen en gaan. Het is mooi om te zien dat er altijd weer mensen bereid zijn om enkele jaren mee te draaien en hun gaven willen inzetten voor het werk en ondersteuning van ds Petra Schipper. We zijn blij dat we op dit moment een voltallige commissie hebben.

Maar ook hier komt een periode soms tot een eind. Want, spijtig voor ons, Teddy gaat de commissie verlaten (Oktober 2019). Jaren lang was zij degene die, met heel veel kennis van zaken de grote kracht was van onze commissie. Teddy weet heel veel, haar grote deskundigheid en ervaring kwamen altijd goed van pas. Maar zoals de Prediker zegt: “voor alles is een tijd”. Dankbaar zijn we dat we nog altijd bij haar terecht kunnen om raad en advies.

Namens Petra, de commissieleden en namens al die mensen die het werk van Petra een warm hart toedragen: dank je wel Teddy voor je enorme inzet en betrokkenheid. Dank je voor je ervaring en kennis die je wilde delen met ons.

Sonja van Santen
voorzitter commissie stadspredikant

*Afscheidslied voor Teddy vanuit de
Commissie Stadspredikant op de melodie
van: “We shall overcome”*

*Teddy dank je wel (2x)
Dank je voor je trouwe inzet*

*Refrein:
Want diep uit je hart
hield jij ons voor:
Gods droom, praktisch en concreet.*

*Je hebt ons veel geleerd,
en geappelleerd.
We gaan je wijze prikkel miiiissen
Want diep uit je hart ...
Luisteren naar mensen,
hun verhaal en wensen,
samen kom je verder dan alleen.
Zo, diep uit je hart, ...*

*Neem jij ooit pensioen?
Toch iets rustigeraan doen ...
Dat gunnen wij jou oprecht
Want diep uit ons hart
zeggen wij jou:
Teddy hart'lijk dank je wel!!!*

**Woordje van Afscheid
van Teddy Rooze**

De vraag: ‘Hoe lang ben je al lid van de C-SP?’ beantwoord ik liever als: ‘hoe lang ben je al betrokken bij het werk van de stadspredikant?’. Al sinds we in Mechelen besloten het beroep naar Antwerpen in de Lange Winkelstraat aan te nemen in 1986.

Egbert was eerst beroepen op de tweede predikantsplaats en motiveerde zijn keuze voor Antwerpen door te wijzen op de mogelijkheden van zo’n soort diaconale aanwezigheid in een stad als Antwerpen. Het idee van op die manier present te zijn in de stad is blijven leven. Er is over nagedacht, over vergaderd, over gedagdroomd en in 1989 startte ds. Gerben Hoogterp als diaconaal, missionair stadspredikant, waarbij de kerken en het PSC bereid waren het werk structureel en financieel te steunen. Die verankering

bepaalt nog steeds de identiteit van de stadspredikant: diaconaal, missionair op basis van samenwerken.

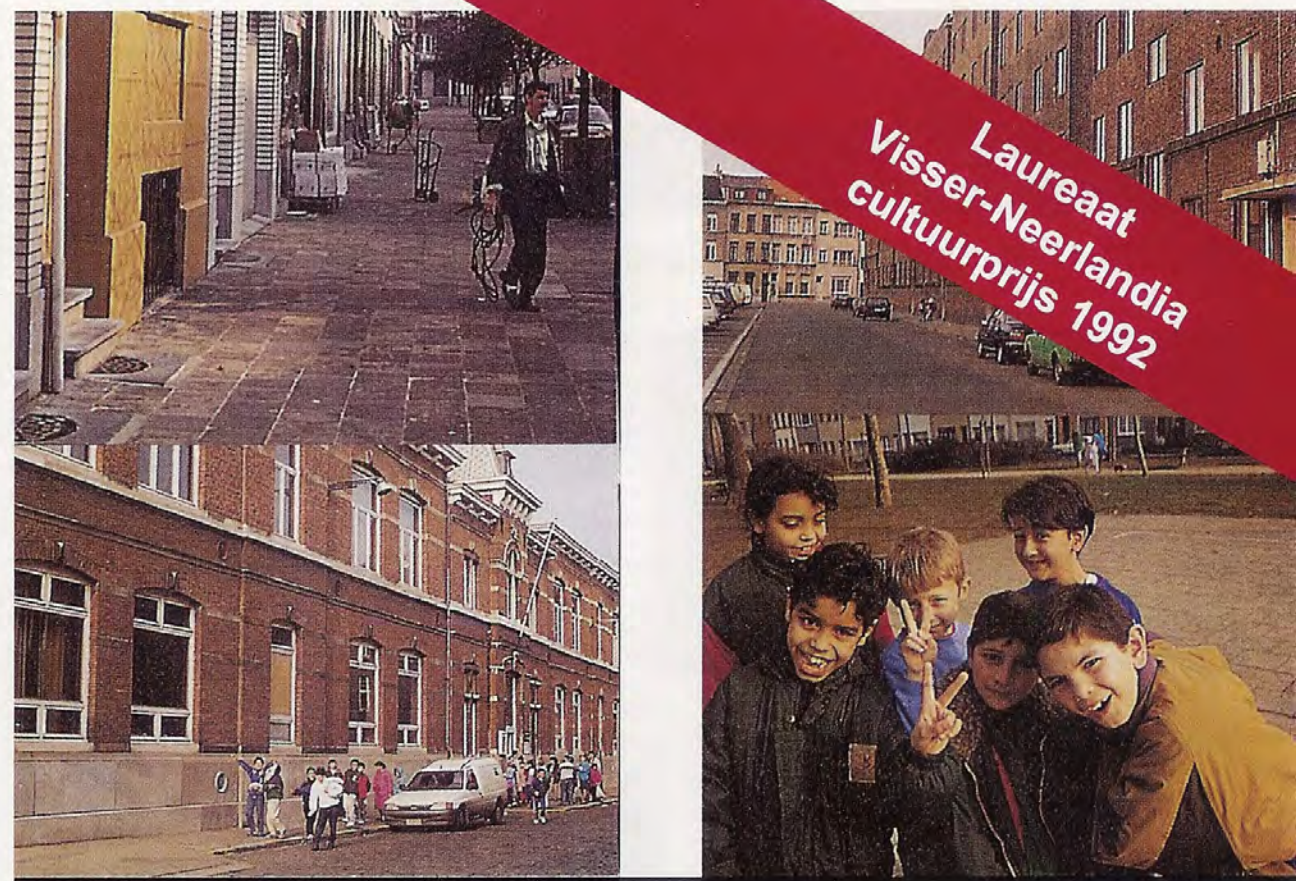
Bij het terugkijken naar de 30 jaar stadspredikantschap zie je dat dit concept van predikant zich flexibel evalueert op basis van de realiteit, verbinding tussen kerken, PSC en samenleving.

De job als stadspredikant is nog steeds uniek in België. Maar hoop doet leven dat dit prachtig werk ook in andere steden zijn vertaling zal krijgen.

In de Commissie vertaalt zich die betrokkenheid van PSC, kerk en werk van een stadspredikant. De Commissie volgt dat sturend, coachend, bemoedigend en inspirerend op, maar ook kritisch. Het gaat om een stukje specifiek kerkenwerk. Dat is een vertaling van het missionair en diaconaal aanwezig zijn in een stedelijke context. Je komt vaak degenen tegen die we kwetsbaar, uitgesloten noemen, of die zich miskend voelen. Met hen ga je op weg. De moedige, soms tegendraadse kritische reflectie neemt de individuele verhalen op, maar gaat ook verder naar een structurele aanwezigheid in het stadsgesprek.

Ik hoop dat die warme ontmoetingen en gesprekken jullie als commissie nieuwsgierig en kritisch houden bij het aanwezig zijn in de stad, in de kerken en onderweg.

Teddy Rooze

de DAAD bij het WOORD...

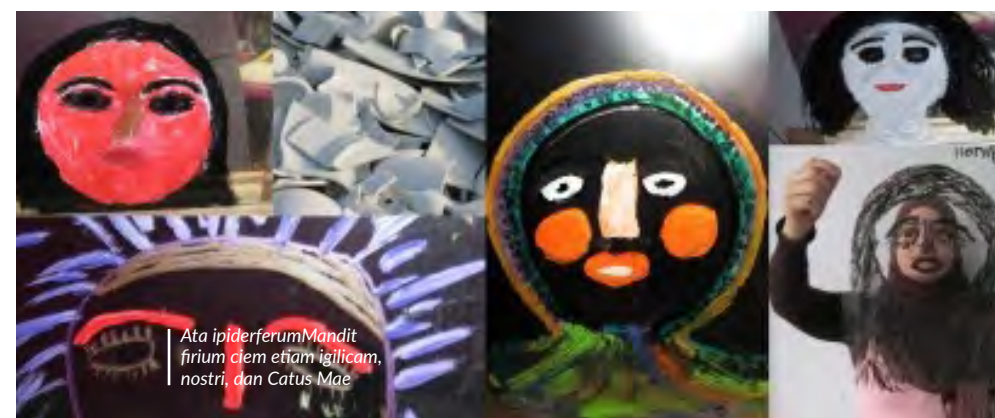
**PROTESTANTS
SOCIAAL
CENTRUM v.z.w.**

“Wees sterk en moedig, om waakzaam te zijn, en nauwgezet te handelen... ” (Jozua 1,7v)

Dit motto wil ik graag boven dit verhaal zetten. Een verhaal uit het leven van het PSC gegrepen. Niet alles wordt verteld, niet alles chronologisch langsgelopen... Eerder een gekleurde deken van kleine lapjes, die elk hun eigen verhaal achter zich hebben. Die deken is warm en kleurig.

40 JAREN PSC

Ook een beetje kwetsbaar: als die te lang in de zon ligt, dan worden de lapjes vager, ze verschrompelen en verkleuren. Die deken is mooi en groot, maar ook een beetje oud en versleten. Die deken is op zichzelf genoeg, maar om echt uitgerust en waakzaam aan het nauwgezette handelen te beginnen, zijn er ook lakens, andere dekens en hoofdkussens nodig.

Maar we kijken vandaag naar de lapjes. De lapjes, die elk voor zich sterk zijn, moed uitstralen en oproepen om waakzaam te zijn en nauwgezet te handelen.

Het oudste lapje werd al sterk en moedig in elkaar gezet in 1979. Samen met andere dekens van het PSC

in Brussel, van andere kerken en van een heleboel vrijwilligers, die geloofden dat waakzaamheid en nauwgezet handelen betekenden: iets doen voor de armen ... Later werd dat lapje omringd door andere lapjes en dekens, er kwamen nieuwe bij en die leerden aan het eerste lapje: niét vóór, maar sàmen mét de armen zul je pas nauwgezet kunnen handelen... En zo geschiedde.

Sàmen mét de armen, van wie we al snel leerden dat armoede niet uit de lucht komt vallen, maar dat structuren en omstandigheden maken dat er armen zijn. Armgeraakten en armgemaakten waren ze, en met hen bleven we lang onderzoeken hoe “**armgemaakt en**

armgeraakt” betekenis kon krijgen voor de mensen, die zich telkens maar aangevallen voelden als we die woorden gebruikten. Want we wilden het niet per sé “**over de armen**” hebben, we wilden vooral dat mensen, die niet in armoede leefden, zouden ervaren dat armgeraakte en armgemaakte mensen, dezelfde wensen en verlangens hadden als zij. Dat ze door samen te werken en nauwgezet te handelen en op te roepen tot rechtvaardige structuren en te wijzen op onrechtvaardige omstandigheden, niet alleen de mensen-in-armoede maar ook zichzelf in een mooiere wereld en een liefdevollere samenleving terug zouden vinden.

Een ander ouder lapje noemden we “**De Halm**”. Een klein groepsgerecht opvanghuis, zomaar midden in de buurt. De kleuren waren donker, werden soms snel smerig, maar de randen van dit lapje bleven op een wonderlijke manier glashelder. Alsof het PSC zich verdichtte tot een klein lapje heilige grond, waar zeven mannen samen met enkelen van ons vochten tegen verslaving en versloving en een veilige plek hadden om bij elkaar uit te huilen als er weer iets niet gelukt was. Het lukte vaak ook wel. Maar meestal na heel lange adem en veel geduld. En dat was er niet altijd: de mannen wilden net als “**iedereen**” gewoon leven... Met een pintje en een vriendin, een kind of een wandelclub... Gewoon! Maar daarvoor moest het lapje heel vaak gewassen worden. Alcohol kan veel samenkomsten leuker maken, maar heel veel levens verpesten. Dat leerden we. Juist van hen, deze mannen die worstelend en vloekend, maar vaak o zo solidair de vijand probeerden te overwinnen. Toen we in 2003 uiteindelijk deze korenhalm uit handen gaven aan een groter geheel (CAW De Terp), was ons huis een lapje in een hoekje geworden,

waarover we soms nog even met onze handen mochten strelen. We hoefden het niet meer zelf te wassen.

't Frakske en de voedselbedeling waren stevige brokken van de deken. Materiele armoede, gebrek aan eten en kleren, waren zaken die we wilden bevechten. Daarom werd er van alles verzameld, uitgedeeld: het voedsel en een deel van de kleren, en verkocht: de rest van de kleren... Vrijwilligers maakten een prachtige winkel en vertelden de mooiste verhalen over hun ervaringen. De man, die zo graag jurken paste, de vrouw, die elke dag koningin mocht zijn ... Allemaal lapjes met hun eigen kleuren en vrolijkheden. Langzamerhand stierven de vrijwilligers uit en op de lange duur werd 't Frakske overgedragen aan de grote koepel, vanaf 2012 ging de winkel zijn weg zonder ons en zonder de vrijwilligers om in 2018 een winkel te worden zonder toekomst ...toen ging ie langzaam dood.

Met de voedselbedeling liep het beter af: al in 2004 was het PSC betrokken bij het oprichten van de **Sociale Kruidenier**. Een echte winkel, waar mensen zelf hun boodschappen konden uitkiezen voor een laag bedrag. Vanaf

Illegal Beauty

Een creatief concept

Onwettig, verboden, uitgesloten ... Kan een levend mens echt niet bestaan?

Illegal Beauty is een creatief concept, ontstaan tussen sociaal engagement, kunstenaars en designers. Het is geïnspireerd door humaniteit. Via kunst en cultuur wordt het grote publiek geprikkeld zich vragen te stellen rond de rechten van 'mensen zonder papieren'. De kracht en de schoonheid van de 'mensen' achter de 'illegalen' worden

getoond. Illegal Beauty geeft de illegalen een gezicht. In 2004 gaat een aantal vrouwen in zee met jonge designers. Er worden handtassen ontworpen en stoffen gebastikt en omgetoerd tot jurken. Enkele vrouwen poseren voor de fotograaf.

in het begin van de negentiger jaren oprichtten, samen met De Loodsen. Deze andere kleurige deken waarmee ons zo sterk verbonden voelden.

Er waren in al die jaren veel kleine en grotere projecten: kleine stukjes van de deken, die in al hun kleurigheid, het PSC soms tot een vreugde-en geluk-club maakten. Een greep eruit:

- Op het Groeningerplein waren de **meisjes-** en de **jongensclub** ... Kinderen van de buurt, vooral Marokkaanse origine kwamen elke week voor hun eigen clubs. Feestelijk en af en toe moeizaam, maar een vrolijk lapje, waar de nu volwassen geworden kinderen nog met plezier op terug kijken (dat weet ik omdat ik hen van tijd tot tijd tegenkom).
- Dan de **Assyrische kinderclub**, wat was me dat. Zoveel kracht, zoveel "toffe dingen", jaren aan een stuk. En de Assyrische meisjesclub ... de spooktochten in de felbegeerde weekends staan me nog voor de geest.
- Er was **Betet Skara**, het schitterende weefproject, dat zo lang nog zijn eigen stukjes van de deken weefde. Dit tewerkstellingsproject heeft veel betekend voor het PSC en voor de Assyrische gemeenschap, die eindelijk trots en fier kon zijn en langzamerhand ook andere jobs ging vinden ... Als het over emancipatie gaat, dan is dit wel een heel goed voorbeeld.
- **Brandpunt 23** werd geboren in onze schoot, in onze kelder was een paar jaar lang de eerste donkere kamer van deze fotoclub.
- En **Noordkunst**, ons tentoonstellingsproject zorgde een aantal jaren voor mooie en uitdagende schilderijen in onze onthaalruimte.

Samen vormden al deze kleine lapjes de deken van het PSC, die uit twee lagen bestond: de laag van de mensen-in-armoede (armgemaakte mensen): de mensen van **PSC Open Huis**, en de laag van een specificering daarvan, nl de mensen-uit-de-migratie / vluchtelingen in alle soorten en maten (naast armgemaakt, ook vaak armgeraakt): de mensen die door het team van **PSC Vluchtelingenwerking** werden bijgestaan.

PSC Open Huis heeft vanaf 1979 al bestaan, ook al kreeg de "**Belgenwerking**" pas later deze naam. En werd deze werking ook pas in 2003 echt erkend als "**Vereniging Waar Armen het Woord Nemen**". Altijd samen in hetzelfde huis met PSC Vluchtelingenwerk ...

Dat was een grote uitdaging, maar heeft ook vele mooie dwarsverbanden gekend. Totdat in 2014 het huis van het PSC het dak werd van twee vluchtelingenwerkingen binnen het gefuseerde CAW Antwerpen. Toen verhuisde PSC Open Huis naar de overkant en kreeg het zijn eigen huis en eigen sfeer. Een onverwacht goede ontwikkeling van de vereniging van mensen-in-armoede, die elkaar sterk en moedig maakten (en nog maken) in samenwerking met een geweldig team van trouwe medewerkers.

PSC Vluchtelingenwerking startte in 1986, gewoon omdat er vluchtelingen bij ons binnenkwamen (zo is trouwens altijd alles organisch gegroeid!). Grote avonturen werden er beleefd,

heel wat verschillende periodes zijn er geweest. De vrouwen- en jongerenwerking groeiden uit de basis, die al van meet af aan stevig was. Er was een goede professionele omkadering van het werk, waarin ook talloze vrijwilligers en stagiaires meedraaiden. Er was kerkasiel en *“illegal beauty”*, jongeren maakten toneelstukken en voerden het woord op grote bijeenkomsten, vrouwen uitten hun pijn en hoop via creatieve therapie en maakten van het vrouwenhuis hun eigen thuis. Toen rond 2008 een nieuw lapje werd gemaakt rond vrijwillige terugkeer, werden we ook meer bekwaam in het werken rond toekomst oriëntatie. Een schitterende opportuniteit om met mensen-zonder-papieren op weg te gaan. In 2014 werd onze werking (die al vanaf 2003 onder CAW De Terp viel) samen met het andere vluchtelingenwerk, dat binnen CAW Antwerpen actief was, het ACM. Daarin werd de aandacht steeds meer verplaatst van presentie en oog voor de gehele mens, naar (alleen nog) sociaaljuridische ondersteuning en gingen we als PSC steeds meer een nieuwe weg. Eerst nog noodgedwongen, later (vanaf ons stellingen-jaar 2017)

vol overgave en vol nieuwsgierigheid naar ongebaande wegen!

Mensen dus! Mensen niet loslaten!

Daar ging het om. Professionele teams werkten samen met vrijwilligers aan dezelfde deken: de **P** van het PSC werd vertaald op talloze manieren: van protestants tot present, van partij kiezen tot protest, van passie tot precair en papier, van potverdekke tot ploeg en plezier.

De deken was warm en sterk, moedigde aan, zette aan tot nauwgezet handelen. Iedereen kon zijn of haar eigen kwaliteiten ontwikkelen en ten dienste stellen van het geheel. Een prachtig kleurige deken met geuren en kleuren vanuit de hele wereld. Met allemaal

Hoop

Diep in onszelf dragen we hoop; als dat niet het geval is, is er geen hoop.

Hoop is een kwaliteit van de ziel en hangt niet af van wat er in de wereld gebeurt.

Hoop is niet voorspellen of vooruitzien. Het is een gerichtheid van de geest, een gerichtheid van het hart, voorbij de horizon verankerd.

Hoop in deze diepe en krachtige betekenis is niet hetzelfde als vreugde omdat alles goed gaat of bereidheid je in te zetten voor wat succes heeft.

Hoop is ergens voor werken omdat het goed is, niet alleen omdat het kans van slagen heeft.

Hoop is niet hetzelfde als optimisme evenmin de overtuiging dat iets goed zal aflopen; wel de zekerheid dat iets zinvol is onafgezien van de afloop ook al is er nog niets

van het resultaat te zien.

Vaclav Havel

“ Mensen dus! Mensen niet loslaten! Daar ging het om. Professionele teams werkten samen met vrijwilligers aan dezelfde deken: de P van het PSC werd vertaald op talloze manieren: van protestants tot present, van partij kiezen tot protest, van passie tot precair en papier, van potverdekke tot ploeg en plezier.

een eigen godsdienst, geschiedenis, discipline, maar dezelfde spiritualiteit: we leggen ons niet neer bij alles wat er gebeurt in de wereld, we blijven opkomen voor gerechtigheid en vrede en dat samen met al die mensen, die ons huis bevolkten... En ja, altijd met hen en met vele andere organisaties in 't stad, het land, Europa en verderop. Onopgeefbare verbondenheid met allen, die net als wij een visioen hadden dat het echt wel anders kon. En altijd ondersteund door mensen van kerken in de stad, het land, in Nederland ...

“Waar het visioen ontbreekt, verwildert het volk”, was jarenlang ons motto ... Ik zou het vandaag de dag zo weer uit de kast durven halen.

Er was een alternatief! Het kon anders! Anders, de behandeling van mensen, anders, de situatie van vrouwen uit alle werelddelen, anders samen met de jongeren, met hun eigen vragen, problemen en kwaliteiten ...

Wat kun jij bijdragen aan de groep, de buurt, de samenleving? Dat was onze vraag aan mensen, die na de eerste schok, bij ons bleven komen. En dan kwamen de verhalen los. Creatief, krachtig, hoopvol ... Als we iets hebben geleerd van de mensen-in-de-rafelrand, dan is het wel dat hoop maakt dat je het leven volhoudt ... De hoop dat het morgen anders is. De hoop dat

je uit deze situatie kunt geraken, de hoop dat jouw kinderen het beter krijgen dan jij ... Die hoop, verbonden met het “professioneel graag zien” en met het visioen van een kleurige en rechtvaardige samenleving, maakte van het PSC een prachtige deken, die – zij het op een andere manier - ook in de toekomst voor warmte en kleur blijft zorgen. De **9,5 stellingen** die we in 2017 samenstelden en waarin we onze kracht en hoop opnieuw verwoordden zal daarbij de leidraad zijn.

De Woonterp ism de Ideale Woning en ons project van **De Kip en Ei** in Burkina Faso zijn voorbeelden van nieuwe uitdagingen, die we moedig en sterk en waakzaam samen aangegaan zijn.

Wees sterk en moedig, om waakzaam te zijn en nauwgezet te handelen ... Dat was het motto. Dat was het PSC, al die jaren! Nu het PSC is afgeslankt zal dit motto blijven, dat geloof ik. En het PSC zal hoe dan ook blijven samenwerken met mensen-in-de-rafelrand en hun organisaties, ook als het daarmee aanbotst tegen de regelgeving van welk beleid dan ook!

Ds. Ina Koeman
26 maart 2020

STAGE BIJ PSC BIJZONDER PERSPECTIEF

Sinds september loop ik stage bij stadspredikant Petra Schipper. De stage is een onderdeel van mijn opleiding tot predikant bij de Remonstrantse Broederschap in Nederland. Tot mijn eigen verbazing kwam ik voor mijn stage niet alleen buiten mijn eigen kerkgenootschap terecht, maar zelfs buiten de landsgrenzen.

Seminariumdocent Bert Dicou, ook predikant in Antwerpen-Zuid, en stelde het PSC als stageplek voor.

Ik ben op een punt in mijn opleiding aangekomen dat ik veel nadenk over de rol en betekenis van een predikant voor de samenleving. Wat heb je te bieden? Wat kan je betekenen? Deze stage biedt me daar een heel bijzonder perspectief op.

Als stadspredikant richt Petra zich op mensen in armoede en mensen op de vlucht. Ze ondersteunt ook organisaties

en vrijwilligers die zich voor deze groepen inzetten. Wat kan je doen, als predikant? Luisteren, bemoedigen, erbij blijven. Mensen laten voelen dat hun verhaal gehoord wordt. Maar ook stem geven aan deze mensen, stem geven richting de samenleving. De samenleving 'aanklagen' waar nodig, bewust maken van misstanden, tekorten, schrijnende situaties. En een appel doen op barmhartigheid. Als kerk wil, kan en mag je niet stil blijven waar mensen lijden. Ik heb veel bewondering voor de keuze van de VPKB om hier een predikant voor vrij te stellen en vind het inspirerend om te zien en ervaren hoe Petra mensen in moeilijke omstandigheden nabij is en zich hard maakt voor rechtvaardigheid en menselijkheid in deze soms zo harde samenleving.

Centraal in mijn stage staat het PSC Open Huis. Vaak beginnen we de woensdagen – mijn vaste stagedag – in het Open Huis en zodoende heb ik de vaste kern van bezoekers al aardig

leren kennen. Mooi om te zien dat hier een gemeenschap is gevormd die op elkaar betrokken is en voor elkaar klaarstaat. Hoogtepunt was misschien wel het PSC Kerstfeest, waar die gemeenschap ten volle werd gevierd.

Ik oefen me hiernaast in een aantal 'klassieke' domineestaken. Het voorgaan in vieringen, voeren van pastorale gesprekken, leiden van gespreksgroepen. Ook hierin is Petra een geweldige sparringpartner gebleken. Al met al is het PSC tot nu toe een heel veelzijdige stageplek.

Leonie van Staveren

NETWERKPARTNERS

Ook dit jaar hebben we actief aan en vanuit onze partnerschappen gewerkt en zo onze banden en zo onze gezamenlijke stem in het maatschappelijk debat en richting beleid verstevigd. Solidair en protesterend present zijn bij mensen in armoede en op de vlucht in deze stad, dat kun je niet alleen.

ORBIT vzw

Orbit vzw is zowel landelijk als in Antwerpen een belangrijke partner op vier gebieden:

- interlevensbeschouwelijke ontmoeting
- samenwerking in diversiteit
- rechtvaardig migratiebeleid
- aanpak van racisme

Tetty Rooze, lid van het PSC-bestuur en (tot oktober 2019) van de Commissie Stadspredikant, zet zich actief in voor Orbit vzw op nationaal niveau. In Antwerpen maakt de stadspredikant deel uit van de overleggroep en in het bijzonder ook van het daarmee verbonden project "Zingeven Verbindt" (vanaf 2020 onder de naam P.A.R.E.L.: Platform Antwerpen Religies en Levens-beschouwingen), dat interlevensbeschouwelijke activiteiten organiseert. Speciaal noemenswaard: het samen uitdelen van de vriendschappelijke brieven in 70 moskeeën ter gelegenheid van het Suikerfeest.

Over Hoop en Huizen

OverHoop en Huizen is de VPKB-werkgroep/solidariteitsfonds dat kerken helpt en ondersteunt om vluchtelingen te helpen in het zoeken en betrekken van woningen. De stadspredikant maakt deel uit van de werkgroep. Onmiddellijke partner "Woning gezocht – Buren Gevonden" is een initiatief van Orbit vzw.

De Loodsen

Met De Loodsen zijn we al decennialang goede vrienden, zielsverwant in de presentiefilosofie en -praktijk voor mensen in precare situaties. De stadspredikant onderhoudt hecht contact met coördinator Annemie Luyten om elkaar te ondersteunen en inspireren en neemt ook regelmatig deel aan de bezinningsmomenten op woensdag waar mensen van de Loodsen, de Antoniusparochie en Sint-Joris-parochie zich samen herbronnen in het werken aan de basis: voedselbedeling, hulp aan mensen zonder en met papieren, noodhulp onder protest.

Het Vlot

't Vlot is een andere vorm van presentie in de stad bij kwetsbare mensen, namelijk dak- en thuislozen. De stadspredikant springt soms 's binnen bij inloophmomenten op dinsdag of donderdag en neemt deel aan de driedaagse naar Averbode waar mensen met en zonder thuis voor elkaar een buddy zijn. In 2019 was het thema "De Hof van (H)Eden", met wel 15 workshops rond wellness en creativiteit, kleine momentjes paradijs! Voor ons allemaal, mensen die op straat of op een sofa leven, en mensen met een dak, is dat onvergetelijk mooi.

Attent

Op kerkelijk gebied doet de stadspredikant mee met oecumene in de bidweek voor de eenheid, een middagpauzedienst van de Antwerpse Raad van Kerken, de Trefdag van Attent (netwerk diaconie bisdom Antwerpen). Vanuit de Trefdag 2018 ontstonden drie werkgroepen om samengekozen speerpunten concreet uit te werken. De stadspredikant maakt deel uit van Werkgroep Presentie, onder voorzitterschap van ds. Ina Koeman. Deze Werkgroep stelt zich ten doel om in drie jaar zes nieuwe presentieplekken bij te creëren in bisdom Antwerpen. Als structurele ondersteuning heeft het bisdom hiervoor ook een pastoraal werkster halftijds vrijgesteld die lid is van de werkgroep.

De stadspredikant is voorzitter van het Protestants Beraad Antwerpen en vertegenwoordiger van de Protestants/Evangelische Eredienst voor het aalmoezenierschap in verzorgingsinstellingen in ZiekenhuisNetwerk Antwerpen en Zorgbedrijf en in die hoedanigheid ook mentor voor de ziekenhuis- en rusthuispastor daar in dienst, ds. Tünde Boelens.

Gastvrij Netwerk

Gastvrij Netwerk is een netwerk van zo'n 40 lokale vrijwilligersorganisaties voor mensen op de vlucht. De stadspredikant is bij alle vergaderingen. Gastvrij Netwerk organiseert een jaarlijkse Trefdag en biedt een praktische Toolkit en nog veel meer materiaal aan voor vrijwilligers in hun werk met vluchtelingen. Ook verbindt het de organisaties via een nieuwsbrief en Facebook met allerlei info over elkaar en over de migratierealiteit. Dit netwerk werkt ook weer nauw samen met Vluchtelingenwerk Vlaanderen en met Orbit vzw.

Welzijnszorg

Welzijnszorg is een breed landelijk netwerk voor organisaties die samen tegen armoede vechten. Welzijnszorg is een trouwe sponsor ook van het PSC en biedt ontmoeting, themamateriaal en ondersteuning bij campagnes voor maatschappelijke sensibilisering rond armoedethema's. Er zijn de landelijke en regionale ontmoetingsdagen; er is de adventscampagne; in 2019 rond het thema "Samen solidair". PSC Open Huis doet mee aan de actie "Soep op de stoep"; het PSC draagt met trots het label uit in de gezamenlijke strijd tegen armoede.

Onder Welzijnszorg valt ook de stuurgroep "Gekleurde Armoede", in dit "solidariteitsjaar" omgedoopt tot "Interculturele Solidariteit", een denktank rond armoede in superdiversiteit. De stadspredikant maakt hier actief deel van uit. In die stuurgroep zitten we samen als sleutelfiguren van diverse gemeenschappen en organisaties en consulteren we ook andere brugfiguren en groepen; dit in samenwerking met sociologische onderzoekers. Op 9 november 2019 organiseerden we voor breed publiek een zeer geslaagde en hartverwarmende interculturele ontmoetingsdag in het Oude Badhuis.

Ook verkenden we verdere mogelijkheden om verbinding te maken met andere gemeenschappen: Marokkaanse "tweede- en derdegeneratievrouwen", Afghaanse en Westafrikaanse gemeenschappen.

En verder :

- hebben we als PSC onze overeenkomst met De Ideale Woning voor de transitappartementen van de Woonterp;
- we nemen via PSC Open Huis deel aan de jaarlijkse dag rond het jaarrapport armoede en sociale uitsluiting van de Universiteit van Antwerpen en aan versterkende en culturele activiteiten voor mensen in armoede,
- en de stadspredikant is er ook bij tijdens allerlei relevante socio-culturele en levensbeschouwelijke ontmoetingsactiviteiten, zoals debatten, lezingen, studiedagen, vormingsdagen,... in de immer bruisende stad Antwerpen en soms daarbuiten.

HET PSC IS EEN BEWEGING

Een beweging is als de wind: je ziet 'm niet, maar wel wat die in beweging brèngt. Hier en daar zie je dat: in PSC Open Huis, in de Woonterp, in de projecten waarvoor u collecteert en waarbij u meeleeft. Veel gebeurt achter de schermen. Niet aan te wijzen, wel fundamenteel. In de presentie, daar waar onze ziel ligt.

Naast mensen, aan hun kant: mensen in armoede, mensen op de vlucht, mensen op zoek naar een plek, naar een medemens, naar ruimte om zichzelf te zijn en om op te staan.

Mensen die ons telkens leren om een beweging te blijven:
kop in de wind, kin omhoog en verder kijken dan wat er nu is.

Want dat kunnen we alleen maar samen.

Dank u wel dat u met ons mee trekt en naast ons wil staan.

Protestants Sociaal Centrum Antwerpen vzw
Lange Stuivenbergstraat 54

PSC-Open Huis vzw
Schoolstraat 5, 2060 Antwerpen
(+32) 03 272 25 61
openhuis@cawantwerpen.be
ondernemingsnummer: 0880.331.616

www.psc-antwerpen.be | www.psc-openhuis.be

© Copyright 2020, PSC Antwerpen vzw.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit jaarverslag mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van PSC Antwerpen vzw.